

ADAMS BOK

- oversatt fra tegnspråk

Tekst: Gunilla Christersson
Illustrasjoner: Kajsa Lindh

Nasjonalt lærermiddelsenter

ADAMS BOK

Adams bok

oversatt fra tegnspråk

Tekst: Gunilla Christersson

Illustrasjoner: Kajsa Lindh

Oversettelse til norsk: Astrid Moe

**Tekstbearbeiding og idéer til den svenske utgaven:
Siv Dahlén Birgitta Palmerts Tekla Tunblad
Omarbeiding til den danske utgaven: Wendy Lewis**

Innhold

Brevet	5
Adams familie	6
Adams klasse	8
Familien Larsson	10
Familien Larssons dyr	14
Da jeg besøkte Nesrin	18
Skolematen	31
Svarte briller	35
Fødselsdagsselskapet	41
Emmas høreapparat	44
Hos bestemor og bestefar	52
Blupp	58
Læreren er litt sprø	62
Vaktmesteren	69
Emmas yndlingsdyr	77
Bussturen	84
Adams teksttelefon	94
Studiedagen	98
Anna er tolk	106
Blupp kommer tilbake	110
Maur i buksene	119
Calle, Adam og kjærligheten	127
På bondegården	136

Hei!

Jeg heter Adam.
Jeg vil fortelle om
meg selv og skolen min.
Jeg er en døv gutt og
jeg bor i Sverige. Jeg
har gult, krøllete hår
runde briller og 100
fregnier.

Klem Adam

ADAMS FAMILIE

Her er Adams familie. Det er mor, far, lilleøster Hanna og Adam. De er alle sammen døve.

Adams mor heter Birgitta Blom. Hun er kvikk og glad - og veldig pratsom. Hun går ofte i døveforeningen.

Adams far heter Anders Blom. Han er rolig og snill - en ordentlig kosefar.

Om kvelden når Hanna skal sove, sitter far på sengekanten og forteller eventyr. Selv om Hanna bare er tre år, synes hun det er kjempespennende.

Adam synes også det er spennende når far forteller.

Familien Blom bor i et gult rekkehus i Hallonvägen 5. Fra gata til inngangsdøra er det en grusvei. På begge sider av grusveien er det blomsterbed og gressplener.

ADAMS KLASSE

I Adams klasse er det fem barn,
to jenter og tre gutter.

Læreren heter Eva Andersson.
Hun er hørende, men hun kan
tegnspråk flytende.

Ved siden av læreren står

Nesrin Toprak. Nesrin er født i Tyrkia.
Hun har langt, krøllete, kullsvart hår
og mørkebrune øyne. Adam synes at
hun er kjempesøt. Han er forelsket i
henne, men det er hemmelig!

Foran Nesrin står Emma Larsson.
Hun har lyst hår og musefletter og
knallblå øyne. Hun skravler mye
og hun elsker dyr.

Ved siden av Emma står Adam,
men ham kjenner du jo.

Bak Adam står Calle Lundström. Calle og Adam er bestevenner. Calle er den sterkeste og tøffeste gutten i klassen. Han bor på en bondegård og elsker å ri.

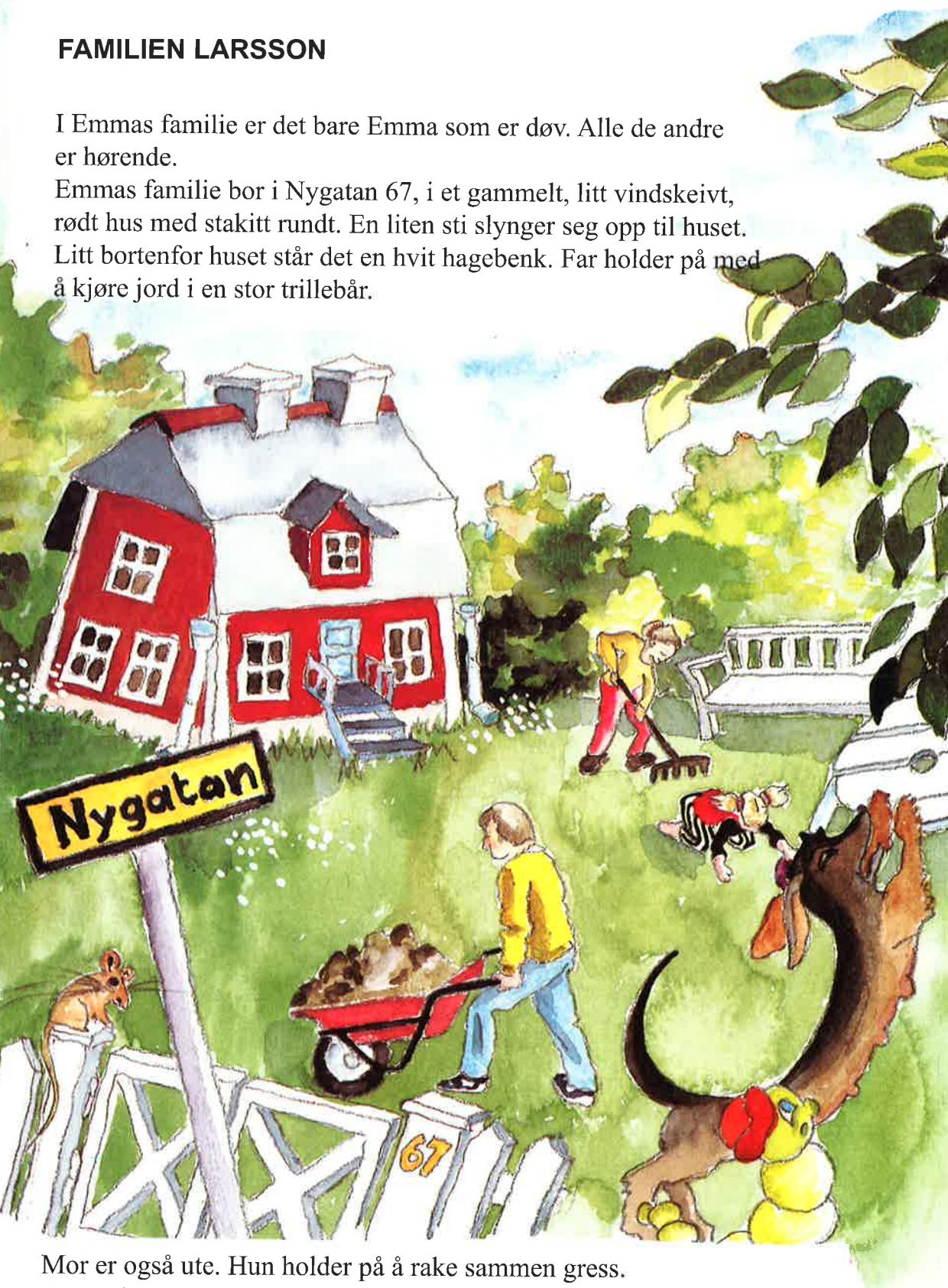

Foran Calle står Per Öman.
Han er høy og sjener og elsker å lese bøker.

FAMILIEN LARSSON

I Emmas familie er det bare Emma som er døv. Alle de andre er hørende.

Emmas familie bor i Nygatan 67, i et gammelt, litt vindskeivt, rødt hus med stakkert rundt. En liten sti slynger seg opp til huset. Litt bortenfor huset står det en hvit hagebenk. Far holder på med å kjøre jord i en stor trillebår.

Mor er også ute. Hun holder på å rake sammen gress.

Emma leker ved siden av henne.

Familien har en hund som heter Loffe. Det er en dachs. Loffe hopper opp og ned under det store treet og bjeffer.
Ser du hvem som sitter i treet? Det er Emmas lillebror, Ludde.
Han har ofte så kort genser at magen stikker fram. Han er en ordentlig villbasse. Loffe bjeffer fordi Ludde har tatt kjøttbeinet hans og klartret opp i treet med det.

Alle i Emmas familie elsker dyr. Emma har sitt eget dyr.
Det er en brun rotte som heter Orvar.

Ludde har også sitt eget dyr. Det er en papegøye som heter Pip-Larsson.

FAMILIEN LARSSONS DYR

Loffe, Orvar og Pip-Larsson er som regel gode venner.
Derfor får Pip-Larsson ofte lov til å smake på Loffes vann
og Orvar får lov til å smake på Pip-Larssons fuglefrø.

Og av og til får Loffe smake på Orvars ost.

Men hvis Orvar legger seg i Loffes kurv,
blir Loffe rasende.

Da biter han Orvar i halen. Da blir Orvar sint og løper inn i fugleburet der Pip-Larsson sitter, og da blir Pip-Larsson forskrekket og flakser ut av buret og er så uheldig å skite i smørskåla som står på bordet, men DA....

kommer mor løpende og hyler:
- Ta med alle de forferdelige dyrene deres UT!

På en slik dag bør en ikke besøke familien Larsson.

Adam forteller:

DA JEG BESØKTE NESRIN

En dag fortalte læreren at Nesrin ikke kom på skolen fordi hun hadde fått røde hunder.

- Hva? Er det sant? Har Nesrin fått en liten, rød hund? spurte Calle.

Men **jeg** visste at røde hunder er en barnesykdom, for jeg hadde røde hunder i fjor. Jeg husker det så godt, jeg hadde røde prikker over hele kroppen og feber og var veldig syk.

Læreren spurte om noen ville gå hjem til Nesrin med matteboka hennes. Jeg rakte opp hånda.

- Det kan jeg gjerne gjøre. Jeg kan jo ikke bli smittet, for jeg hadde røde hunder i fjor, og Nesrin bor ikke så langt fra meg.

- Fint, sa læreren og ga meg boka. Jeg puttet den i veska. Egentlig var det nokså langt å gå til Nesrin, men det sa jeg ikke noe om. Jeg savnet henne og ville så gjerne besøke henne. Men det med Nesrin må du altså ikke fortelle til noen!

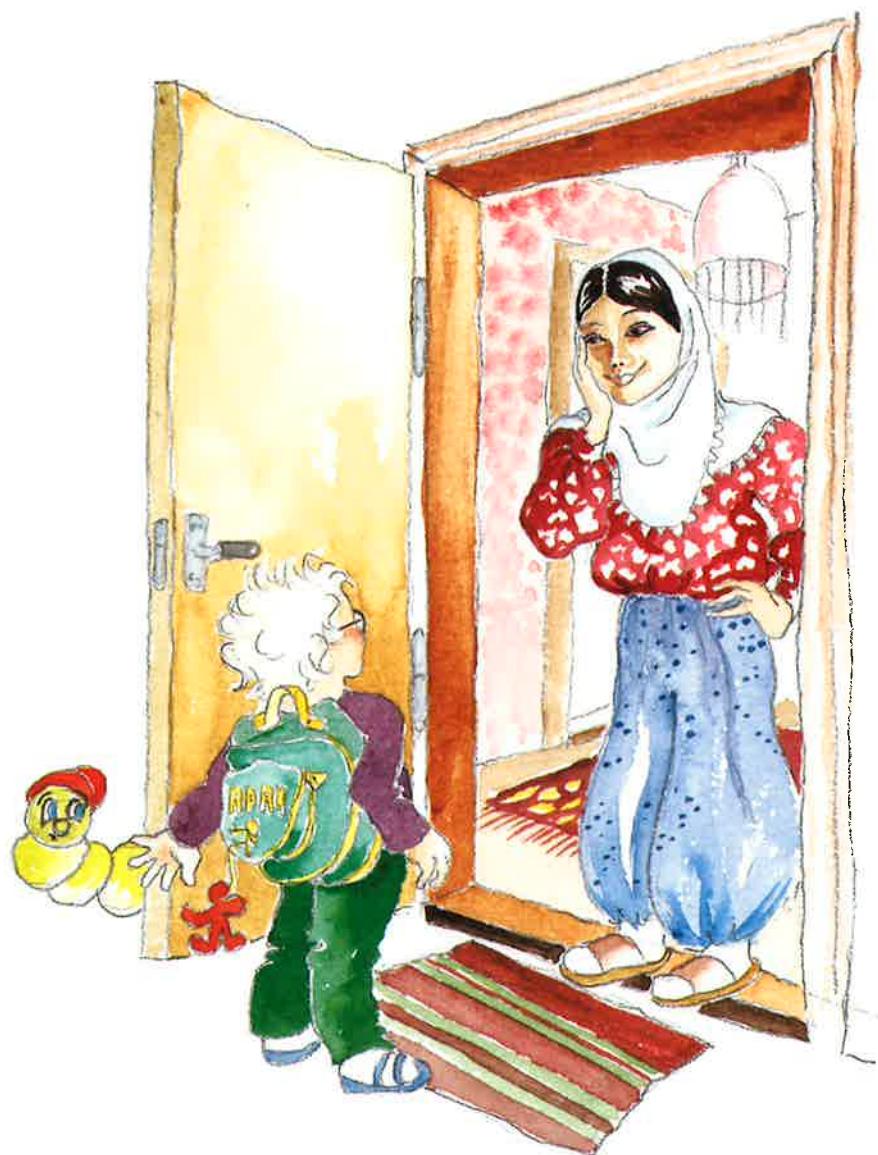
Da skolen var slutt, gikk jeg av gårde til Nesrin.
Jeg hadde aldri vært på besøk hos henne før, men jeg visste
hvor hun bodde.
Jeg ble mer og mer nervøs jo nærmere jeg kom. Det føltes
som om jeg hadde sommerfugler i magen og gelé i beina.

Nesrin bor i et område med blokker. Hun bor i blokken lengst til høyre, i femte etasje.

Da jeg kom fram til den blokken, gikk jeg inn i heisen, trykket på femte og kjørte opp. Heisen stoppet, og jeg gikk ut. Der var det en lang gang med mange dører. Jeg begynte å lese på navneskiltene, ett etter ett. På det lengst til høyre sto det Toprak. Der var det altså Nesrin bodde!

Jeg trakk pusten og ringte på med bankende hjerte. Moren til Nesrin åpnet døra.

- Hei! Er det du som heter ADAM? spurte hun og stavet navnet mitt langsomt med håndalfabetet.
- Ja, det er jeg som heter Adam, svarte jeg og brukte navnetegnet mitt.
- Jeg kommer med matteboka til Nesrin, sa jeg med langsomme og tydelige tegn.
- Å, så snill du er! Kom inn!

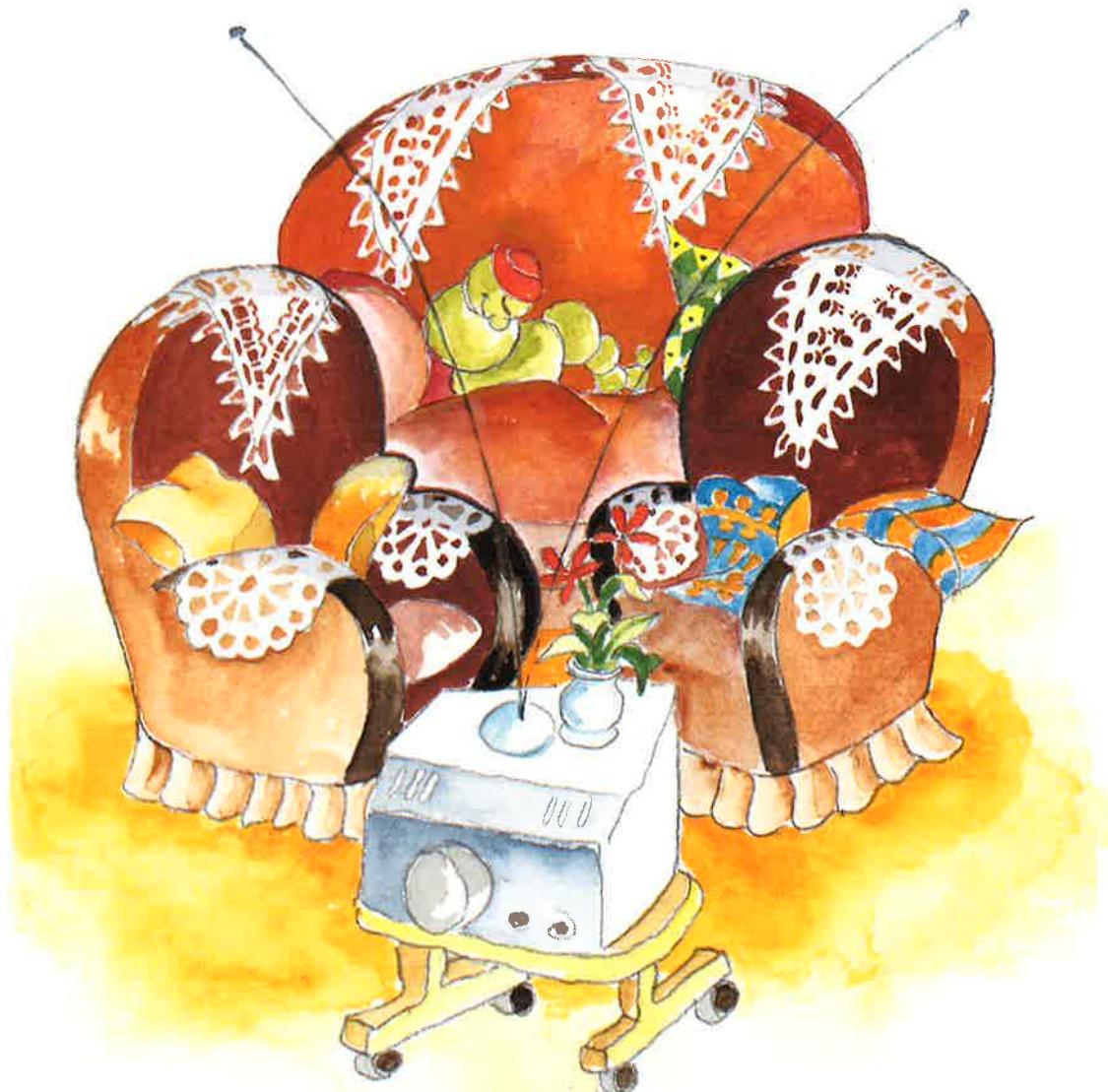
Inne i entrén var det fullt av barn som løp omkring, og på kjøkkenet sto det tre damer og bakte.

Der kom Nesrin. Hun var full av røde prikker, men hun så søt ut allikevel.

- Har du så mange søskener? spurte jeg forbauset.
- Nei - nei, svarte Nesrin og lo. - Jeg har bare fire små søskener.
De andre er søskenenbarna mine.

Vi gikk inn i stua. Der sto det en sofa med en lenestol på hver side. Jeg så meg forundret omkring. Det var jo ingen bilder på veggene! Men på gulvet var det et tykt, mykt teppe som det var deilig å gå på.

Plutselig fikk jeg øye på en gammel kone som satt på huk på gulvet.

- Hvem er det? spurte jeg forsiktig.
- Det er bestemoren min, svarte Nesrin. Henne er jeg kjempeglad i !

Hun løp bort til bestemoren og ga henne en god klem.

Bestemoren sa noe til Nesrin. Jeg forsto ikke hva hun sa, men jeg så at Nesrin rødmet.

- Hva sa hun? spurte jeg.

- Hun synes at du er söt, svarte Nesrin.

Nesrin fortalte at bestemoren bare kunne snakke ett språk, tyrkisk.

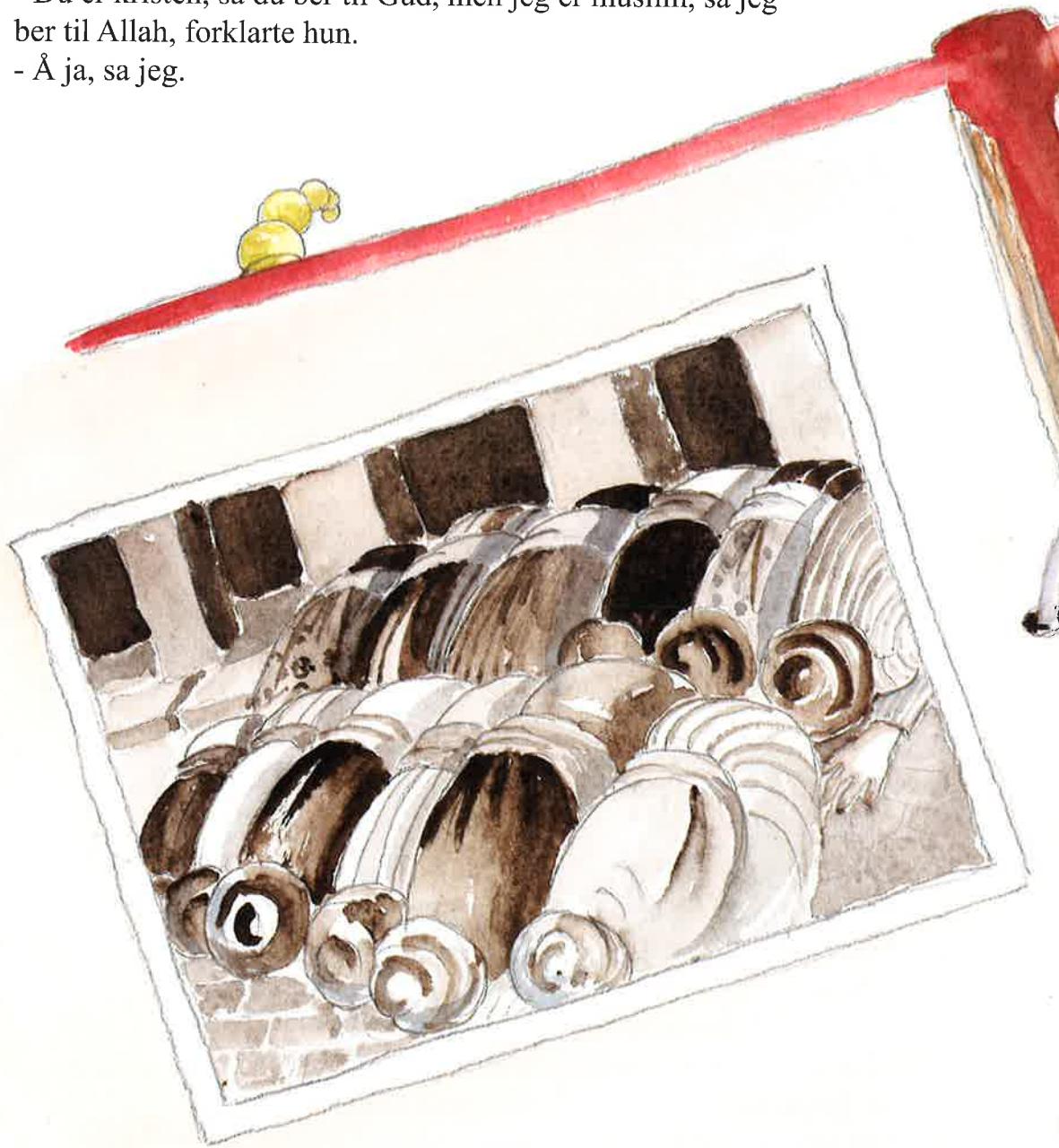
- Kan du også tyrkisk? spurte jeg forundret.

- Næh, jeg kan bare munnavlese litt, svarte Nesrin.

Så spurte hun:- Vil du se fotoalbumet mitt?

Det ville jeg gjerne. Nesrin løp og hentet albumet.

Vi satte oss ved siden av hverandre og begynte å bla.
Nesrin fortalte at hun hadde bodd i Tyrkia da hun var liten.
- Det vet jeg da, sa jeg og kikket på bildene.
- Hva er det? spurte jeg forundret og pekte på ett av bildene.
På bildet var det noen menn som lå på kne på et teppe og
bøyde hodene sine ned mot gulvet. Nesrin fortalte at de lå og ba.
- Du er kristen, så du ber til Gud, men jeg er muslim, så jeg
ber til Allah, forklarte hun.
- Å ja, sa jeg.

Vi bladde videre. På ett bilde var det mange sauер.

- Da jeg var liten, bodde jeg i et hvitt murhus, og der hadde vi mange sauere, forklarte Nesrin.

Alt Nesrin fortalte var så spennende
at tiden gikk veldig fort. Jeg så på klokka.

- Oj! Er den så mye? Og mor som ikke
vet at jeg er her! Jeg må skynde meg hjem!

SKOLEMATEN

Her i Sverige får vanligvis skolebarna varm mat til lunsj. Da strømmer vi til den store spisesalen. Vi måstå i kø for å få servert maten. Skolematen er nesten alltid god, men fisk og flesk smaker pyton! Alle i klassen er enige i det. De voksne sier at vi må spise litt av det allikevel. Bare Nesrin slipper å spise flesk, fordi hun er muslim. Du vet vel at muslimer ikke har lov til å spise svinekjøtt?

En dag sto jeg i køen i spisesalen. Det er to damer som øser opp mat til oss. Den ene er høy og tynn. Hun er hørende og kan ikke tegnspråk.

Den andre damen er liten og tykk og heter Karin. Men hun kan tegnspråk, fordi hun har en døv sønn på tre år.

Nå var det min tur. Jeg satte brettet mitt på disken.

- Hvor mye flesk vil du ha? spurte Karin.
- Jeg skal ikke ha noe flesk, svarte jeg.
- Jasså, og hvorfor ikke det? spurte Karin forbauset.
- Fordi jeg er blitt muslim, løy jeg.

- Det var synd, sa Karin, for i morgen er det pølser til lunsj, men da kan du jo ikke spise det heller.
- Joda, svarte jeg fort. Jeg er muslim bare på mandag.

SVARTE BRILLER

Læreren vår har nesten alltid røde briller på seg. Men av og til er hun i dårlig humør, og da bruker hun svarte. Jeg husker godt en matematikktime. Vi satt og regnet minusstykker, og læreren sto og hjalp Per.

Calle og jeg satt og lurte på hva vi skulle gjøre på fritidshjemmet etter skoletid.

- Kanskje vi skal spille ishockeyspill? spurte jeg.
- OK, men først skal jeg spille med Per, for det har vi avtalt. Så kan vi spille etterpå, svarte Calle.

Plutselig ble læreren kjempesint.

- Slutt å skravle! skrek hun med rasende tegn. Det er ikke pause nå, det er matematikk! Forstår.....

Akkurat da hun sa tegnet «FORSTÅR», fikk hun fingeren borti brillene så de fløy av gårde.

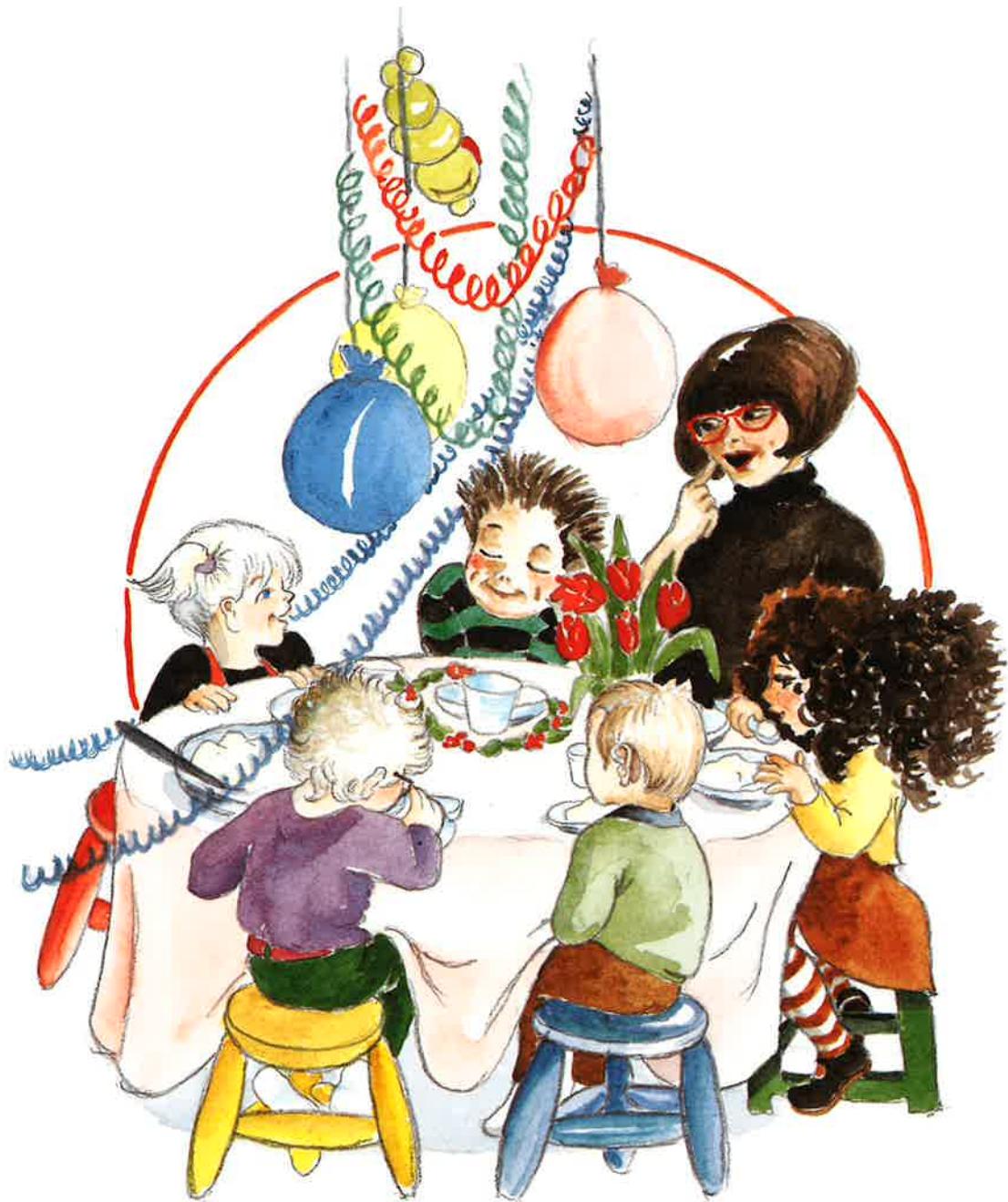

Calle og jeg så på hverandre og begynte å fnise.
Det så så komisk ut da brillene fløy avgårde.
Læreren tok opp brillene sine og stirret olmt på oss.
Men så måtte hun også le.

- Unnskyld meg, jeg er visst i dårlig humør i dag, sa hun.

- Det er greit. Og vi skal slutte å skravle og jobbe med matematikk nå, sa jeg.
Så begynte vi å regne.

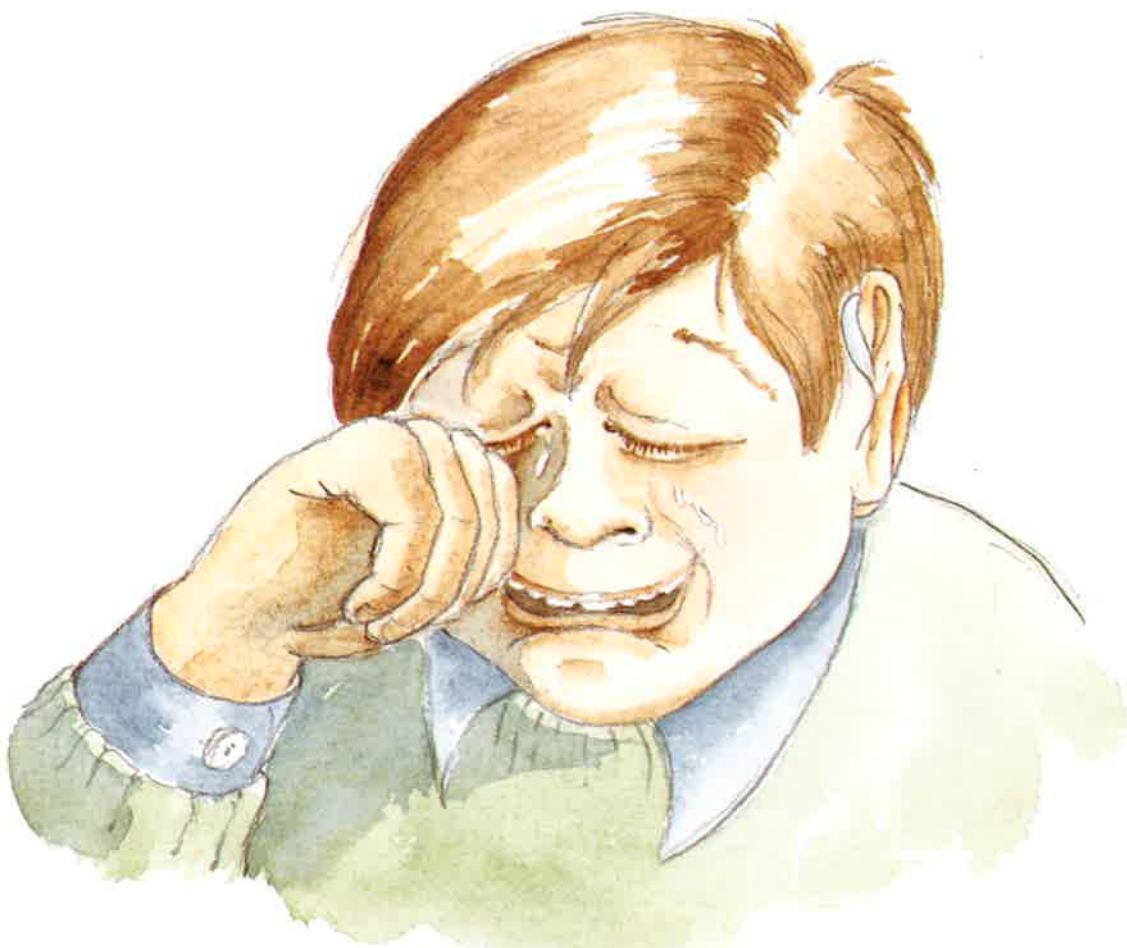
FØDSELDAGSSELSKAPET

I dag har Calle fødselsdag, så vi har spist is på skolen.

Calle skal ha selskap på lørdag. Han har invitert meg, Nesrin, Emma, fetteren sin Ole og en gutt i 2. klasse.

Vi viste invitasjonskortene våre til læreren.
- Å, så hyggelig, sa hun og smilte.
Men plutselig begynte Per å gråte.

Læreren gikk bort til ham og spurte:
- Hvorfor er du lei deg? Er det ikke morsomt med selskap da?
- Jo, men jeg er ikke invitert, hikstet Per.

I friminuttet gikk vi ut, men læreren og Calle ble igjen i klasserommet.

Hva tror du de pratet om?

Da friminuttet var over, kom alle inn i klasserommet igjen.
Calle skrev noe på en lapp og ga den
Hva som sto på lappen, behøver jeg:

EMMAS HØREAPPARAT

Emma sitter og spiser frokost. Hun er veldig søvnig.
Hun ser på klokka. Hjelp! Den er alt sju! Drosjen kommer
snart! Emma skynder seg å pakke veska. Mor prikker henne
på skulderen.

- Husk høreapparatet! sier hun.

Emma løper inn på rommet sitt for å hente det.

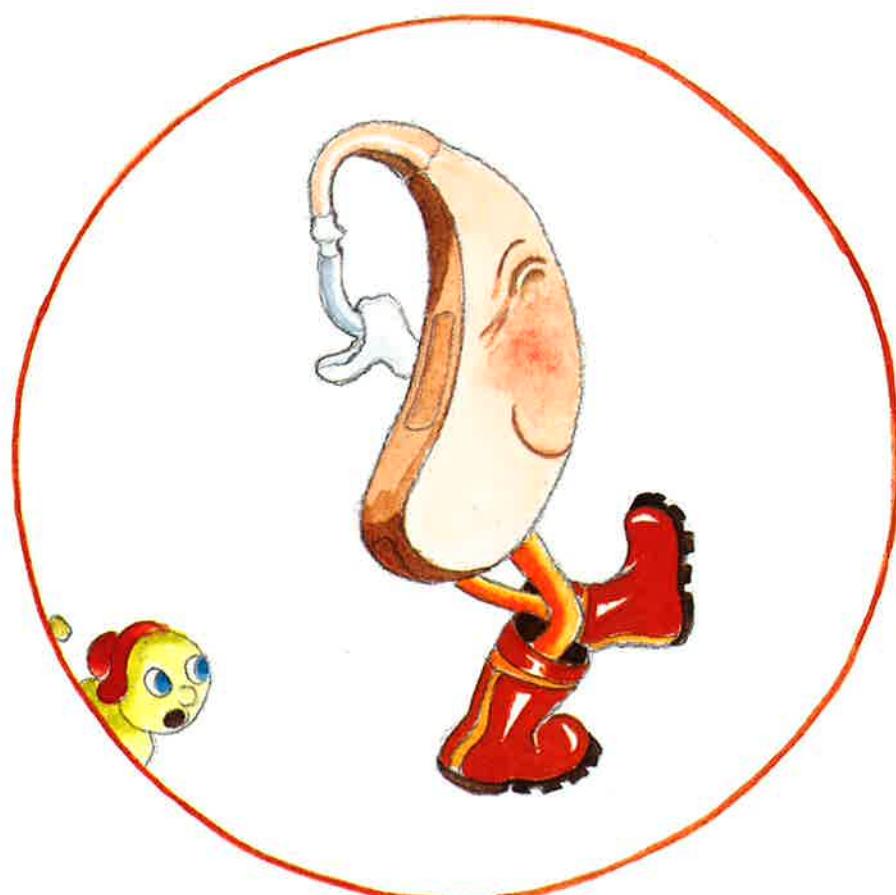

Men - høreapparatet er borte!

- Det var merkelig! tenker Emma. Hm! Det er sikkert Ludde som har tatt det!

Men hvor er Ludde?

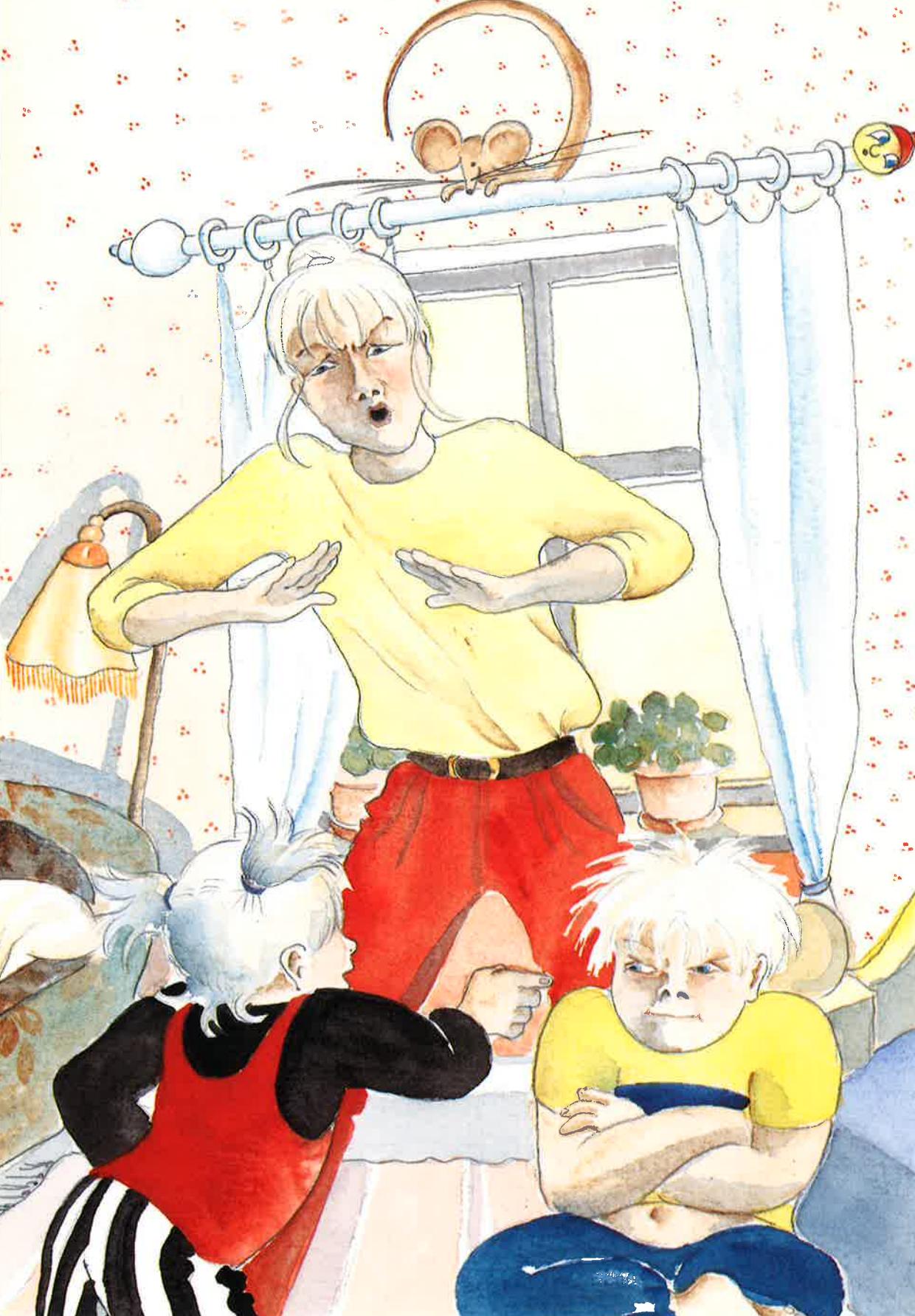
Emma leter etter Ludde. Hun er irritert. Der er han! Under senga til mor!

- Er det du som har tatt høreapparatet mitt? spør hun.
- Nei, det har jeg ikke gjort, svarer han.

- Hvorfor gjemmer du deg under senga da? spør Emma.

- Jeg gjemmer meg ikke, sier Ludde, jeg bare leker at det er natt på spøkelsesslottet.

Nå kommer mor.

- Ro der ned! sier hun. Hva er det dere krangler om?
- Han har tatt høreapparatet mitt! sier Emma.
- Det har jeg **ikke** det så! protesterer Ludde.

Mor ser på Emma.

- Husker du hvor du la høreapparatet i går? spør hun.
- På skrivebordet som jeg pleier, svarer Emma irritert.

Mor står litt og tenker. Så ser hun seg rundt og oppdager Loffe.

- Se! Hva er det Loffe tygger på? spør hun.

- Oj! Det er jo høreapparatet mitt! roper Emma forskrekket.

- Slipp! Slipp! roper mor strengt til Loffe.

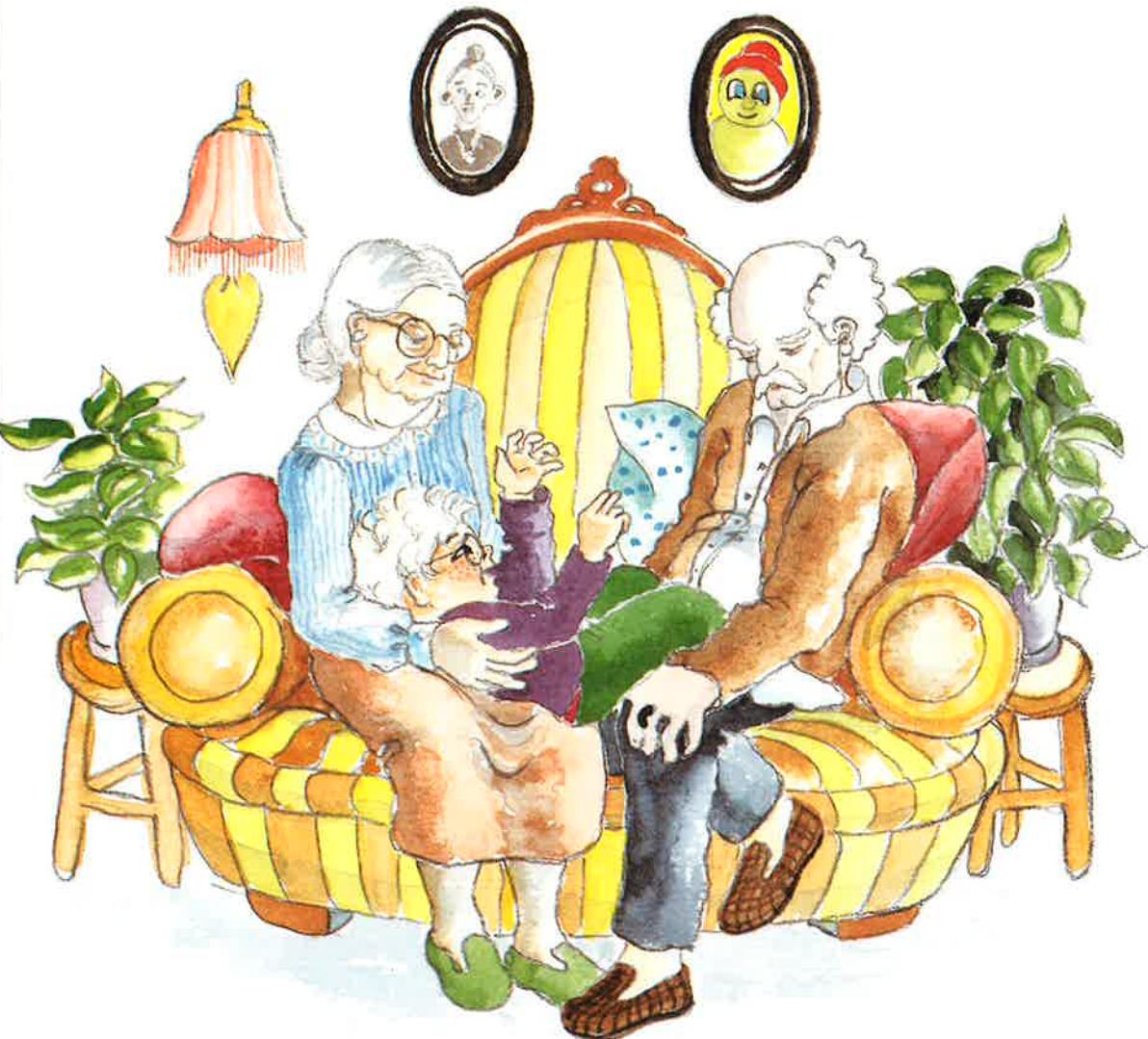
Men det er for sent. Loffe spytter ut batteriet, men høreapparatet har han allerede spist opp.

Han kryper skamfull under senga.

HOS BESTEMOR OG BESTEFAR

Bestemor og bestefar er døve. Jeg liker veldig godt å besøke dem. De har alltid god tid. Vi pleier å sitte i sofaen og prate og prate i timevis. Det er det koseligste jeg vet.

Jeg pleier å fortelle dem om skolen og alt Calle og jeg finner på sammen. Jeg forteller om Nesrin også, men jeg har ikke fortalt at jeg er forelsket i henne. Og jeg forteller om Emma og den umulige lillebroren hennes og alle dyrene deres.

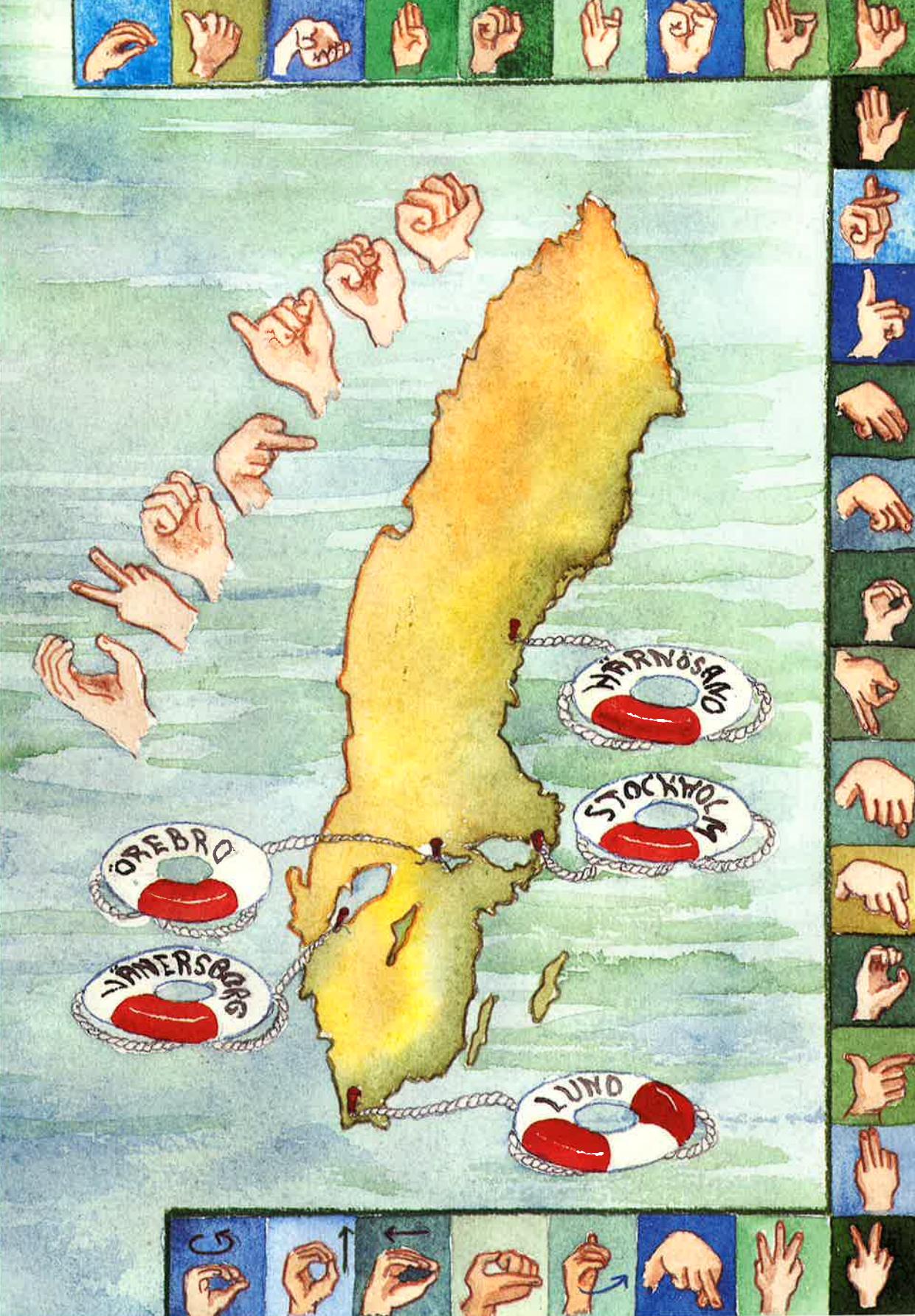
Bestemor og bestefar pleier å fortelle om da de var små og gikk på døveskole. Bestemor gikk på Skådalen skole i Oslo og bestefar gikk på Manillaskolan i Stockholm. De møtte hverandre på et idrettsstevne for døv ungdom i Oslo.

Norsk tegnspråk og svensk tegnspråk er forskjellig, men de kunne prate med hverandre allikevel. De ble forelsket.

Senere giftet de seg og bosatte seg i Sverige.

I begynnelsen syntes bestemor at det svenske håndalfabetet var litt vanskelig.

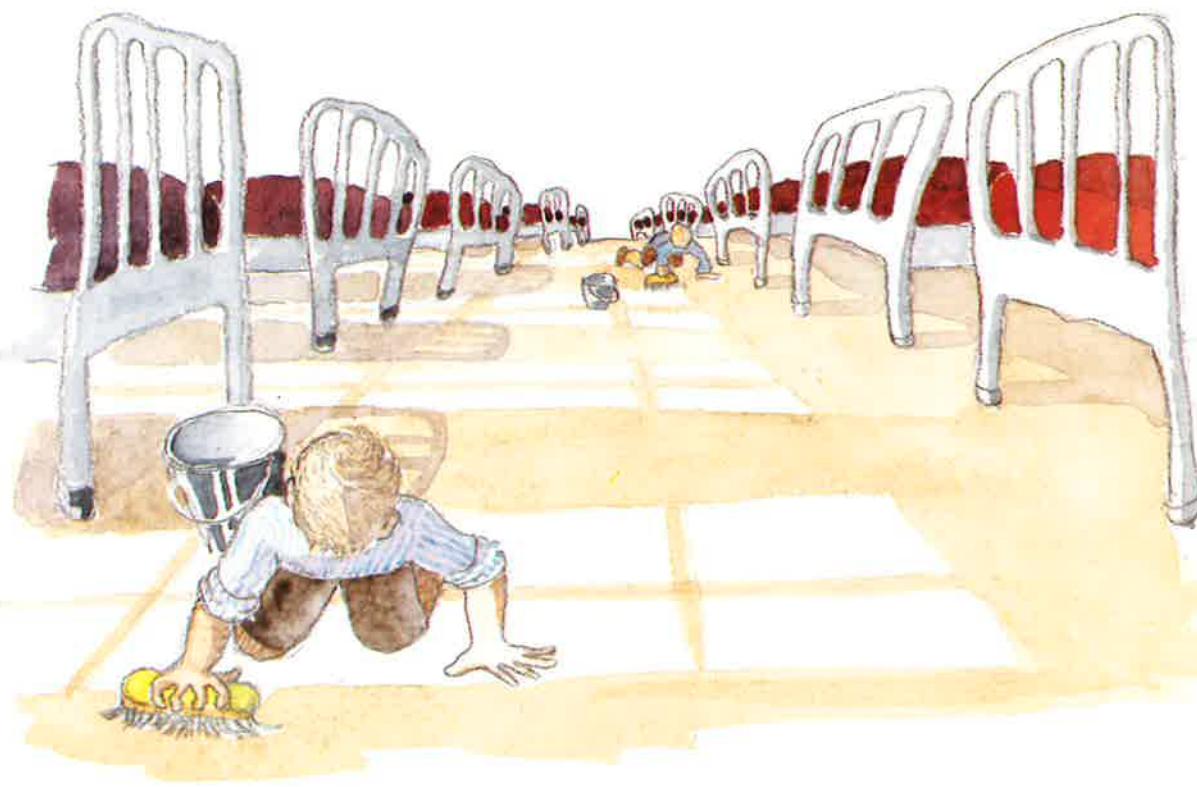

Da bestemor og bestefar var små, bodde nesten alle de døve elevene på døveskolen. Desov på kjempestore saler der sengene sto på rekke og rad. Bestemor og bestefar forteller at det var moro å bo på skolen, fordi det var mange elever der som kunne prate med hverandre på tegnspråk, og fordi de ofte fant på revestreker.

En gang ville bestefar og kameraten hans, Anton, lure jentene.
- Det er ordentlige spøkelser på loftet, sa de til dem.

Om kvelden da alle hadde lagt seg og skulle sove, tok de to guttene lagnene sine over hodet og listet seg inn på jentenes sovesal. De flakset med armene, og jentene hylte av skrekk!

Men da kom det en nattevakt løpende. Hun rev lagnene av guttene.

- Jasså, det er dere to! ropte hun sint.

Neste dag måtte de to guttene skure hele gulvet i den store sovesalen som straff.

BLUPP

Hanna og jeg synes det er gøy å være hos bestemor og bestefar. De har en gammel uttrekksseng. Vi pleier å trekke ut skuffen og legge et teppe over den. Da blir den som en hemmelig hule. Jeg pleier også å låne bestefars lommelykt, slik at vi kan sitte inne i hulen og prate. Det er så koselig.

Vi pleier også å leke med Blupp.

Hvem er Blupp? Jo, det er en liten, grønn mann som bor helt oppe på månen. Når jeg blinker tre ganger med lommelykta, kommer han. Blupp vil snakke tegnspråk bare med **meg**, så jeg må fortelle hva han sier til Hanna.

En gang ville Blupp at Hanna skulle gå ut i kjøkkenet og hente noen kaker. Det gjorde Hanna med glede.
Så bestemte Blupp at gutter skulle få tre kaker, men jenter skulle bare få to.
Da ble Hanna kjempesur og sa at hun ikke ville leke mer.

LÆREREN ER LITT SPRØ

Læreren vår er kjempesnill, mén av og til er hun litt sprø.
Hun finner ofte på noe morsomt slik at vi begynner å le.

En dag etter friminuttet kom Emma inn med en irrgrønn larve.
Vi satte oss i en ring rundt henne og kikket på den. Vi syntes
den var ekkel. Calle ville tråkke på larven og drepe den.
Da kom læreren.

- Nei! Du får ikke lov til å drepe den! ropte hun strengt.

- Vet dere hva som skjer med en slik larve? spurte hun.
Jo, først skal larven spise blad og vokse seg stor. Senere
spinner den seg inn og blir til en puppe. Inne i puppen
begynner larven langsomt å forvandle seg. Og en dag
kommer den ut som en vakker sommerfugl.

Men Nesrin forsto ikke hva læreren mente og spurte:

- Puppe? Hva er det?

Læreren sto litt og tenkte på hvordan hun skulle forklare det. Så fikk hun en idé. Hun løp inn på toalettet og hentet mange ruller med toalettpapir.

Så spurte hun hvem som hadde lyst til å være larve.
Det ville alle.

Først skulle vi krype rundt på gulvet og late som vi var larver og spise blad. Etterpå hjalp læreren oss med å surre oss inn i toalettpapir.

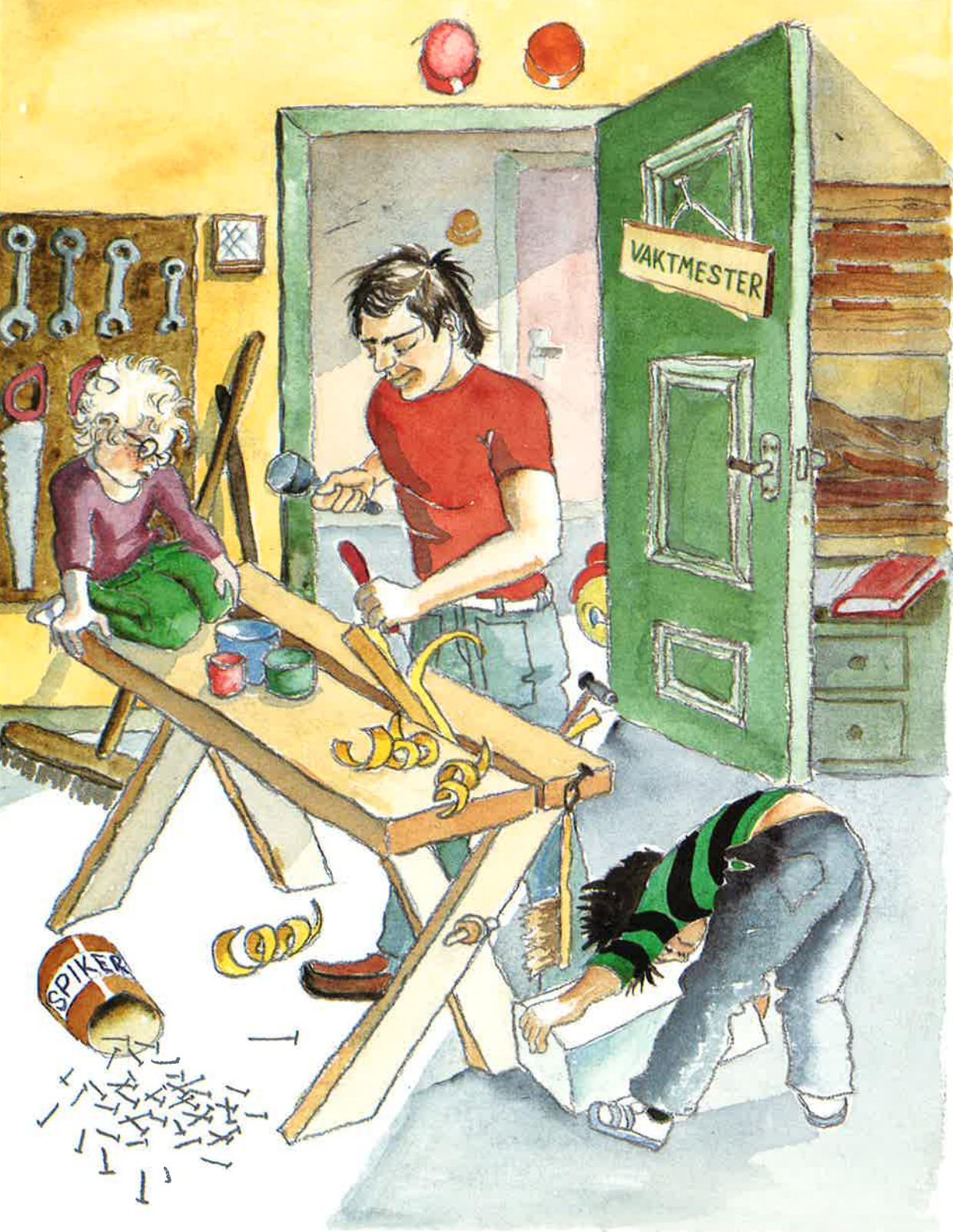
Til slutt var vi fem «pupper» som snart skulle bli fem vakre sommerfugler.

Akkurat den dagen hadde rektor fire gjester på besøk. De gikk rundt på skolen og så seg om.
Nå banket det på døra, og rektor tittet inn.

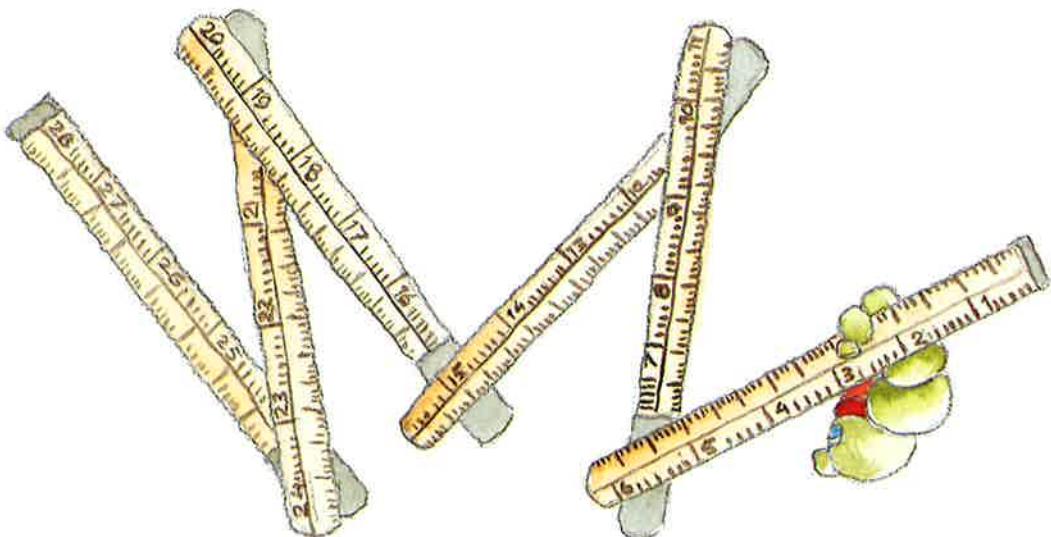
Gjett om hun måpte!
Og læreren ble helt forvirret.
- Velkommen, sa hun. Her er de fem puppene mine, eh.... nei,
jeg mener de fem elevene mine!
Da begynte vi å knise, og til slutt lo vi så «puppene» sprakk.

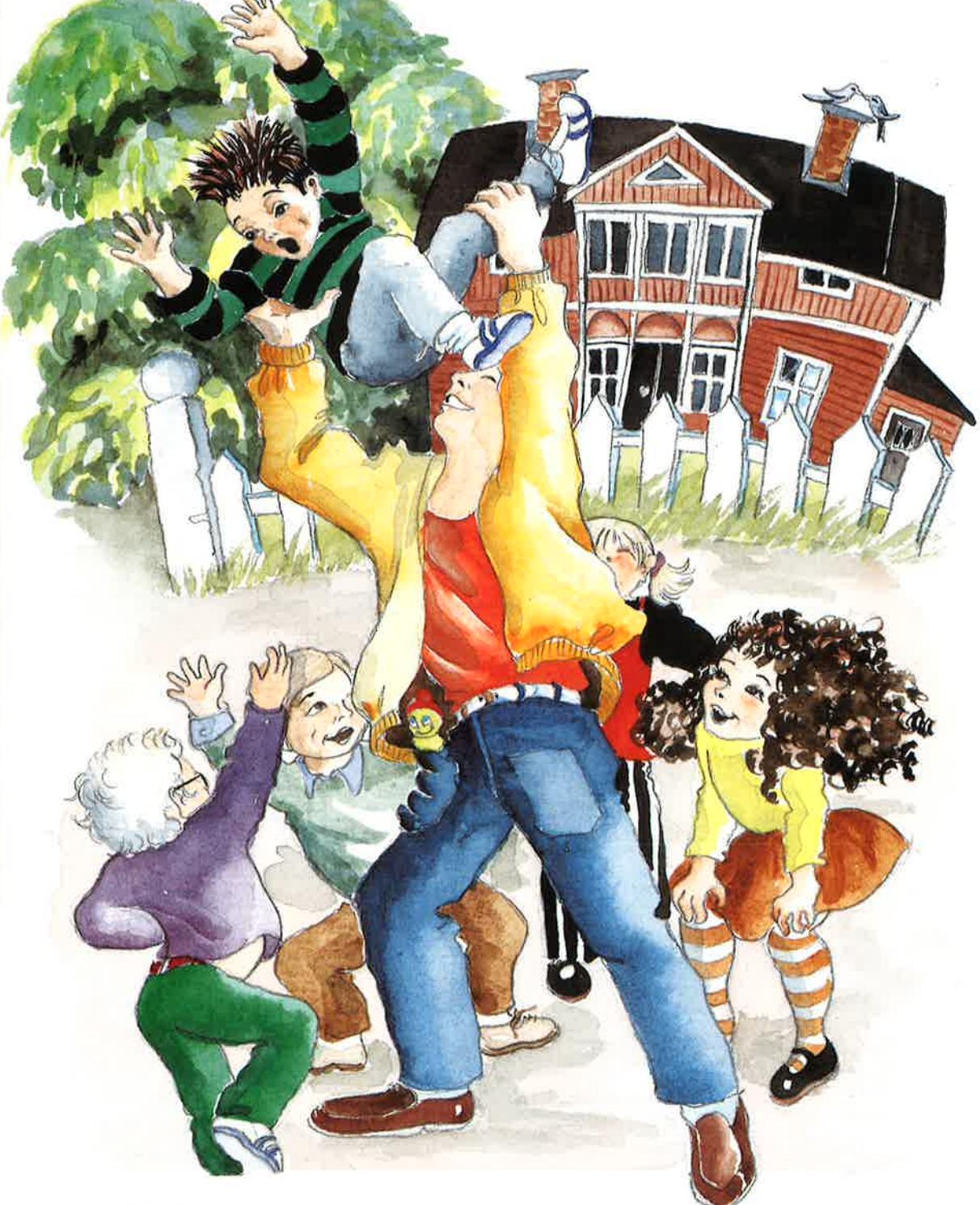

VAKTMESTEREN

Vaktmesteren vår heter Ante. Han er døv.
Ante reparerer ting som er gått i stykker.
En gang var politibilen min gått i stykker, men
Ante klarte å reparere den.

Alle barna liker Ante. I friminuttene pleier han å leke og tøyse med oss og hive oss opp i lufta.

Før trodde jeg at vaktmesteren bodde på skolen, for han var jo alltid der. Når jeg kom om morgen var han der, og når jeg reiste hjem etter skoletid var han der.

En dag spurte Calle ham:

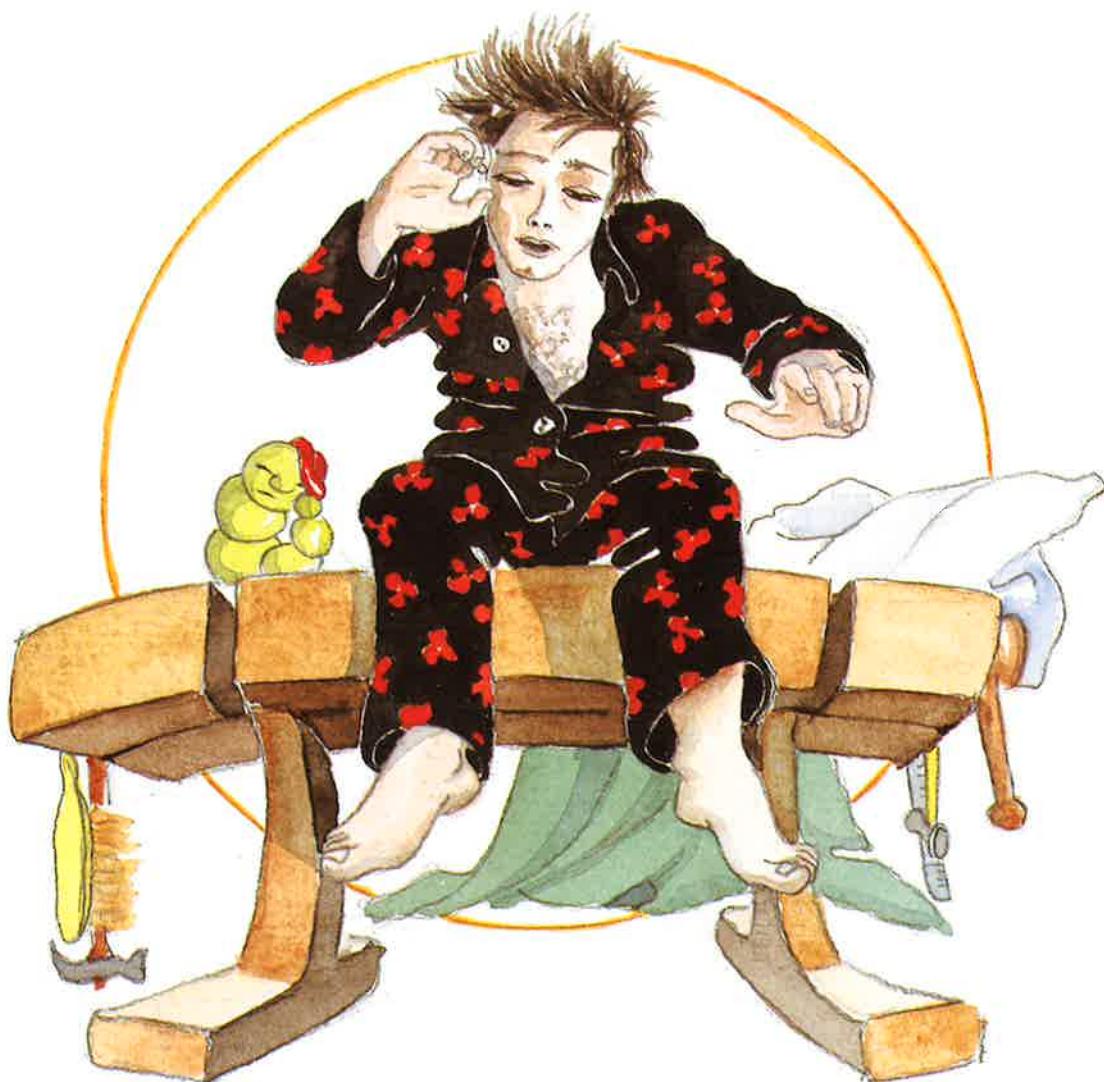
- Bor du på skolen?
- Ja, det gjør jeg, svarte Ante.
- Men hvor sover du da? spurte Calle. Det er jo ingen seng på verkstedet ditt.
- Det trenger jeg ikke, svarte Ante. Jeg sover på høvelbenken. Det trodde vi ikke på. Men Calle var usikker. Han sa:
- Nææ, du lurer oss, du.
- Nei da, det er helt sant, sa Ante med sitt vanlige glimt i øyet.

Neste morgen da vi kom på skolen, var vi veldig nysgjerrige og løp rett bort til verkstedet til Ante for å se om han lå der. Vi rev opp døra.

HVA? Det var jo sant! Der på høvelbenken lå Ante ogsov. Han hadde pyjamas på seg, og ved siden av ham sto vekkeklokka med vibratoren.

Plutselig våknet han. Han strakte seg som en katt.
Så fikk han øye på oss.

- Neimen, er dere her så tidlig? spurte han. Han så på klokka.
- Oj! Jeg må ha forsovret meg! sa han.

Calle og jeg så på hverandre. Var det virkelig sant?
Dette måtte vi fortelle til læreren!
Vi løp av gårde det forteste vi kunne.

- Vet du hva? ropte vi til læreren. Om natta ligger Ante og sover på en hard høvelbenk på verkstedet sitt! Stakkars Ante! Så forklarte vi alt sammen.

Læreren satte i å le.

- Ante er en skøyter, sa hun, og nå har han lurt dere ordentlig!

Hun fortalte at Ante egentlig bor i byen.

- Han har sikkert planlagt alt sammen; tatt på seg pyjamas, satt vekkeklokka ved siden av høvelbenken, lagt seg til å «sove» og ligget der og ventet på dere.

Han ville nok bare lure dere, og det klarte han da også!

EMMAS YNDLINGSODYR

I morgen skal vi fortelle om yndlingsdyrene våre på skolen.
Emma skal fortelle om Orvar, den brune rotta, du vet.
Vi andre i klassen synes at rotter som løper omkring er ekle.
Men Emma sier at Orvar er annerledes. Han er ikke som andre
rotter, Orvar er nemlig snill. Vi tror ikke noe på det. Derfor har
Emma bestemt seg for å fortelle om Orvar i morgen, og hun vil
også ta ham med på skolen slik at hun kan få vist ham fram.

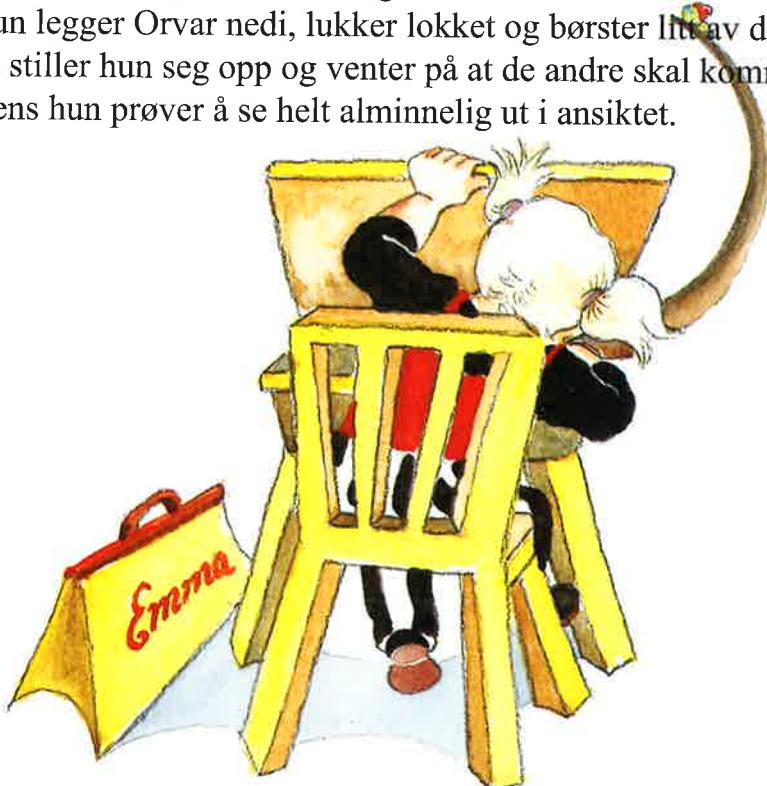

Neste morgen våkner Emma tidlig.
Hun strekker seg og gjesper.
- Oj, det er jo i dag Orvar skal være
med på skolen! tenker hun glad.

Hun lokker på Orvar, tar ham opp og klapper ham.
- I dag skal du få være med på skolen, sier hun. Men
du må være helt stille og ikke pipe!
Så legger hun ham forsiktig ned i skoleveska.

Da Emma kommer på skolen, smyger hun seg inn i klasserommet, bort til pulten sin og åpner pultlokket. Så tar hun Orvar opp av veska.

- Nå må du ligge under her og være helt stille! sier hun til ham. Hun legger Orvar ned, lukker lokket og børster litt av det. Så stiller hun seg opp og venter på at de andre skal komme inn, mens hun prøver å se helt alminnelig ut i ansiktet.

- Snart er alle på plass i klasserommet.

- Ja, nå er jeg spent, sier læreren. Hvem vil fortelle om yndlingsdyret sitt først?

- Det vil jeg! sier Emma og rekker ivrig hånda i været.

- Greit, sier læreren.

Akkurat da kommer audioteknikeren inn.

- Unnskyld at jeg forstyrrer, sier han. Emma, ørepropen din er ferdig. Kan du være så snill å bli med opp og hente den nå?

- Å nei! Jeg vil fortelle om yndlingsdyret mitt først! sier Emma.

- Det er nok best at du blir med, sier læreren. Vi kan jo gjøre noe annet imens, vi kan rette matematikk.

Emma følger motvillig med audioteknikeren ut.

Da finner læreren ut at hun vil se Emmas matematikkbok.
Hun går bort til pulten, åpner lokket - og setter i et hyl!
Orvar spretter ut!

Læreren blir livredd, hopper opp på en stol og hyler:
- Å fysj, så ekkel! Få den vekk! Få den vekk!

- Ta det helt rolig, sier Calle. Jeg skal prøve å fange den.
Han tar en papirkurv og begynner å jakte på Orvar. Han klarer
å stenge Orvar inn i et hjørne, men da blir Orvar livredd og
hopper rett opp i hodet på Calle. Da blir Calle også livredd
og hopper opp på stolen til læreren og klamrer seg til henne.

Nå kommer Emma tilbake.

Men i alle dager! Der står jo læreren og Calle på en stol og klamrer seg til hverandre!

- Hva har skjedd? spør hun forundret.

Så får hun øye på Orvar.

- Orvar, kom til meg da! lokker hun.

Orvar piler bort til Emma, og hun putter ham under genseren.

Orvar skjelver av skrekk. Han vil aldri bli med på skolen igjen.
Aldri!

BUSSTUREN

Hver torsdag øver vi teater i døveforeningen. Det er gøy, men i dag er det noe som er enda morsommere.

Vil du vite hva det er?

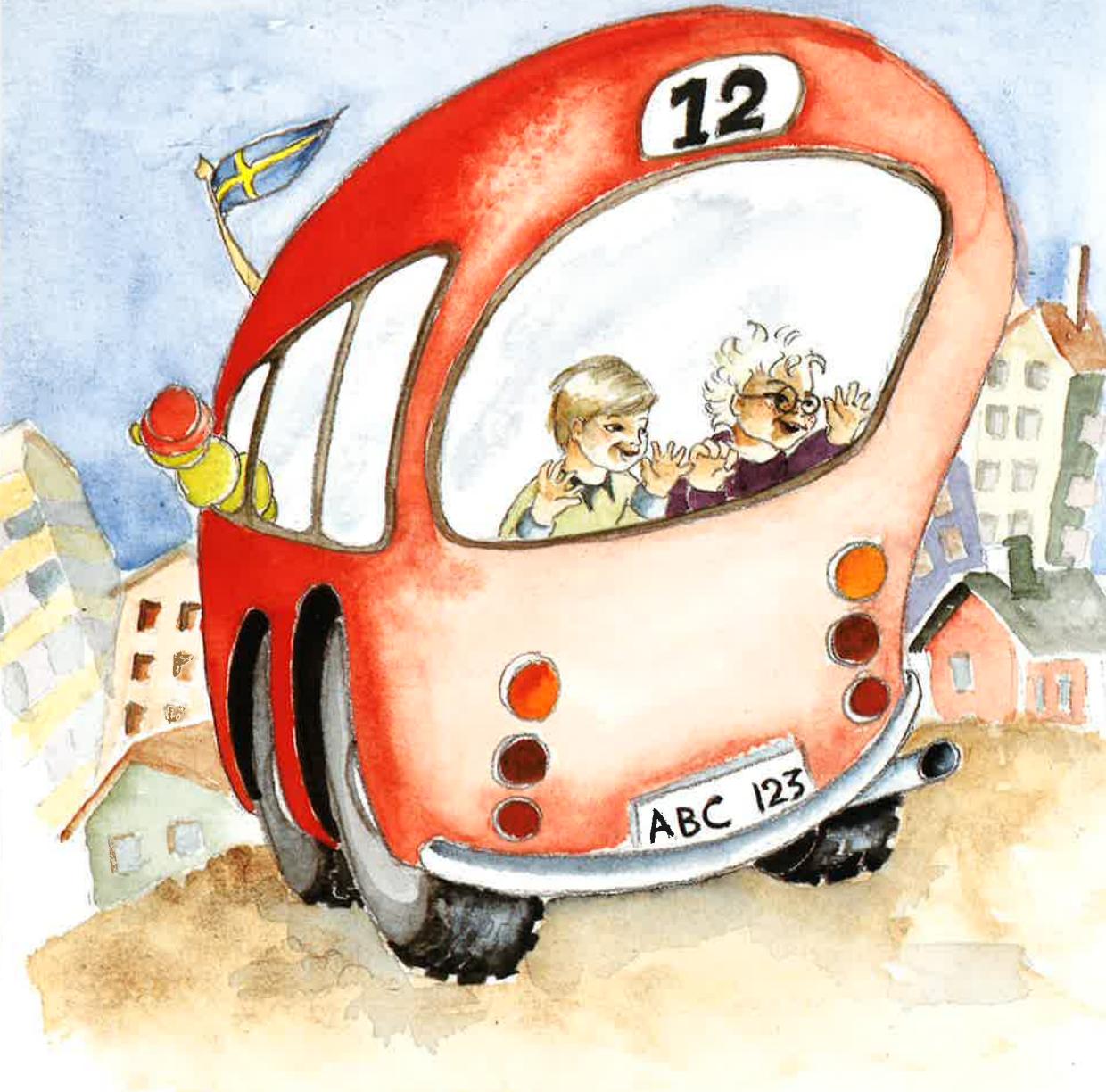
Jo, Per skal overnatte hos meg, og etter teaterøvingen skal vi reise hjem med buss helt på egen hånd!

Nå står vi og venter på buss nummer tolv.

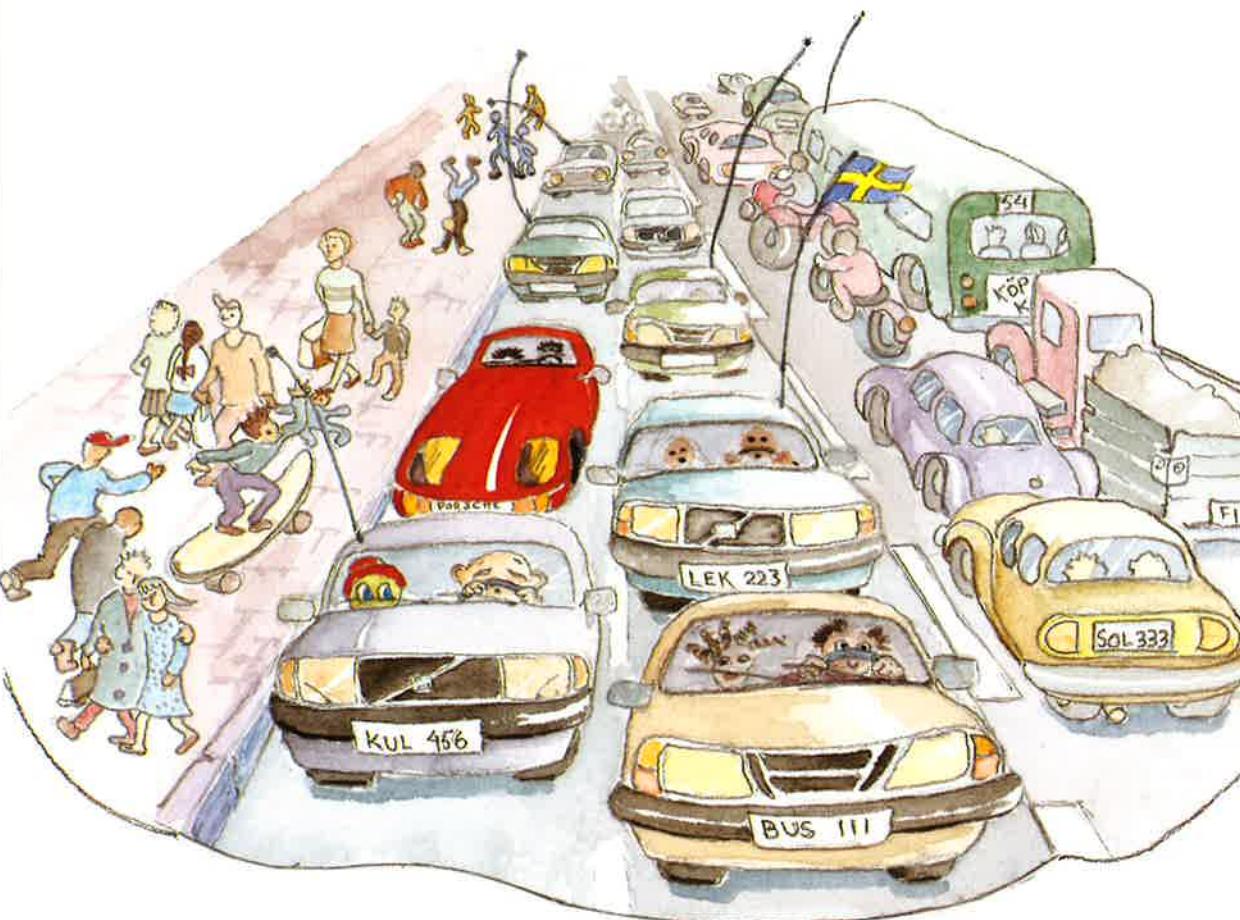

Per og jeg står og skravler mens vi venter. Calle er også der.
Jeg tror kanskje at han venter på moren sin.

Der kommer tolver'n. Vi går på bussen og setter oss
aller bakerst. Det er tøft å sitte i baksetet.
Bussen kjører, og vi vinker til Calle gjennom bakruta.
Det er lett å se at han er misunnelig på oss.
Vi kjører forbi kirken på venstre side av veien og posthuset
på høyre. Jeg foreslår at vi skal telle bilmerker, Volvo, Opel,
Saab og sånn.

- Hvis du teller Volvoer, kan jeg telle Saaber, greit? foreslår jeg.
Først kommer det noen andre biler, og så kommer det en Saab.
Litt etter kommer det en Saab til, og senere enda en.
- Oj! Per, se! En Porsche! Stilig!

Jeg fortsetter med å telle biler en stund. Men så prikker Per meg på skulderen.

- Bussen har stått stille så lenge, sier han. Merkelig! Hvorfor kjører den ikke?

- Kanskje vi venter på noen.... eller kanskje vi skal bytte sjåfør eller...Blås i det!

Jeg fortsetter med å telle biler.

- Men bussen er tom, sier Per. Det er jo ikke et menneske igjen her, bare oss to.

Da ser jeg det også. Det er bare Per og jeg som er igjen i bussen. Det var da rart!

Sjåføren kommer bakover mot oss. Han sier noe, og vi prøver å oppfatte hva det er.

Jeg viser ham at vi ikke hører, men bussjåføren bare fortsetter å prate. Per og jeg ser på hverandre. Vi forstår ikke hva han sier.

Per viser sjåføren at han må vente. Så tar han en papirlapp og en blyant opp fra veska si og skriver: *Vi er døve*.
Han gir lappen til sjåføren.

Sjåføren leser lappen, nikker og smiler. Så skriver han noe på baksiden og gir lappen tilbake til Per.

Jeg forstår ikke det som står der, men heldigvis kan jo Per både lese og skrive.

Per leser lappen og forklarer meg at dette er en ekstrabuss og at den stopper her. Derfor må vi gå av nå.

Per tar opp en ny papirlapp og skriver noe på den.

- Jeg har skrevet: *Vi bor i Hallonvägen 5*. Er det riktig? spør han.

- Ja, det er riktig, svarer jeg.

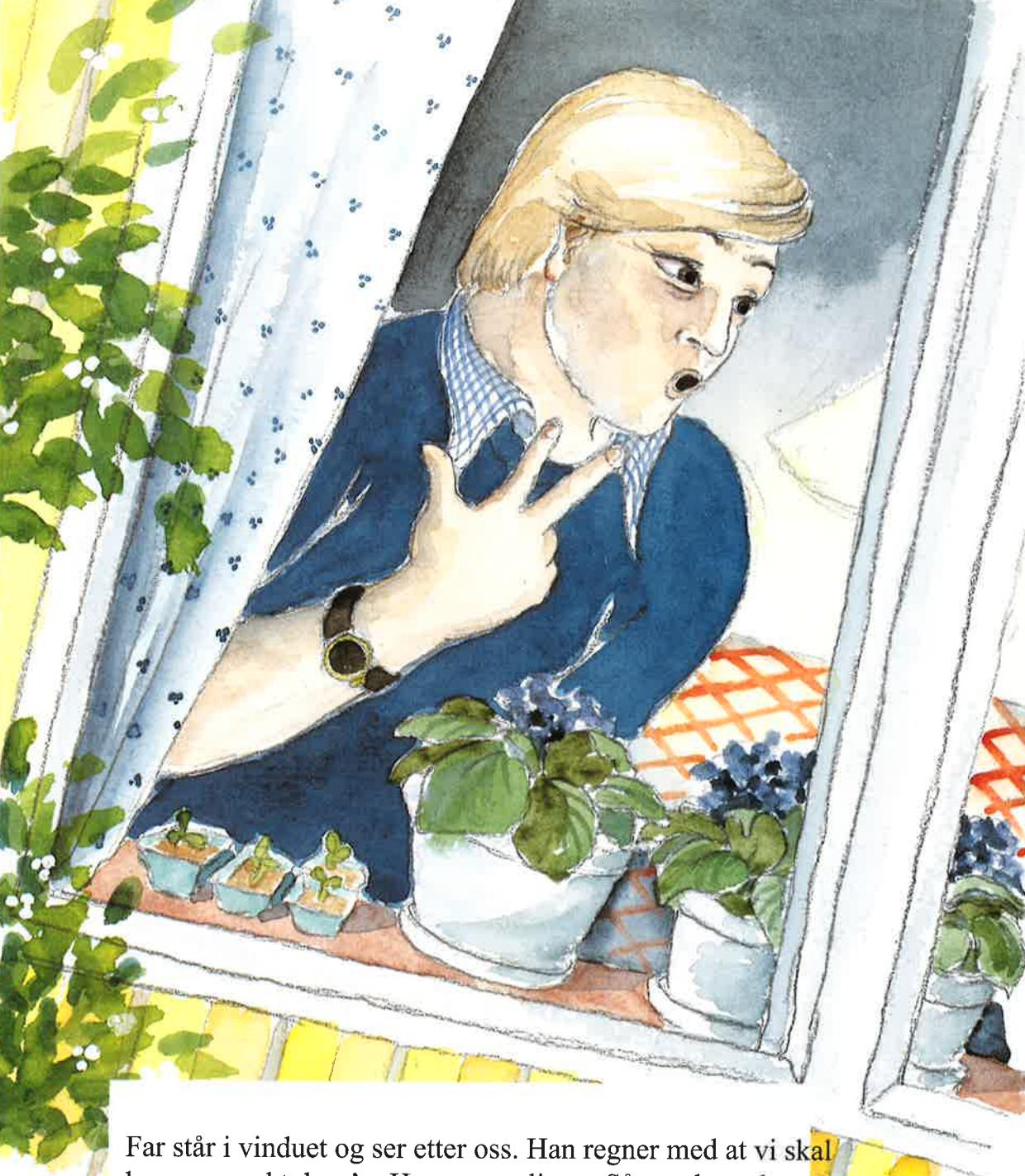
Sjåføren leser beskjeden, nikker og skriver noe.

Per leser og forteller meg at vi må bytte til buss nummer 8. Den stopper like bak oss. Vi takker sjåføren, tar tingene våre, går ut av bussen og bort til holdeplassen. Der står vi og venter litt.

Så kommer åtter'n. Vi går på bussen, og den kjører.
Men bussen stopper ikke på holdeplassen til tolver'n like ved
der jeg bor. Den fortsetter bare å kjøre helt til enden av veien.
Da blir vi litt nervøse.
Endelig stopper den, og vi kan gå av. Men vi må gå hele veien
tilbake for å komme hjem. Ja, ja, ikke noe å gjøre med det.

Far står i vinduet og ser etter oss. Han regner med at vi skal komme med tolver'n. Han ser urolig ut. Så oppdager han at vi kommer fra den andre kanten.

- Å, kom dere med åtter'n? spør han forbauset. Javel!

Jeg begynner ivrig å fortelle om alt som har skjedd, men far stopper meg.

- Vent! sier han. Du kan fortelle alt når du er kommet inn.

ADAMS TEKSTTELEFON

Både Adam og Hanna liker å bruke teksttelefonen, men Hanna er ikke så flink til å skrive enda.

Når det ringer og lampa blinker, styrter Hanna bort til telefonen og skriver: HANNA HER* (* betyr KOM)

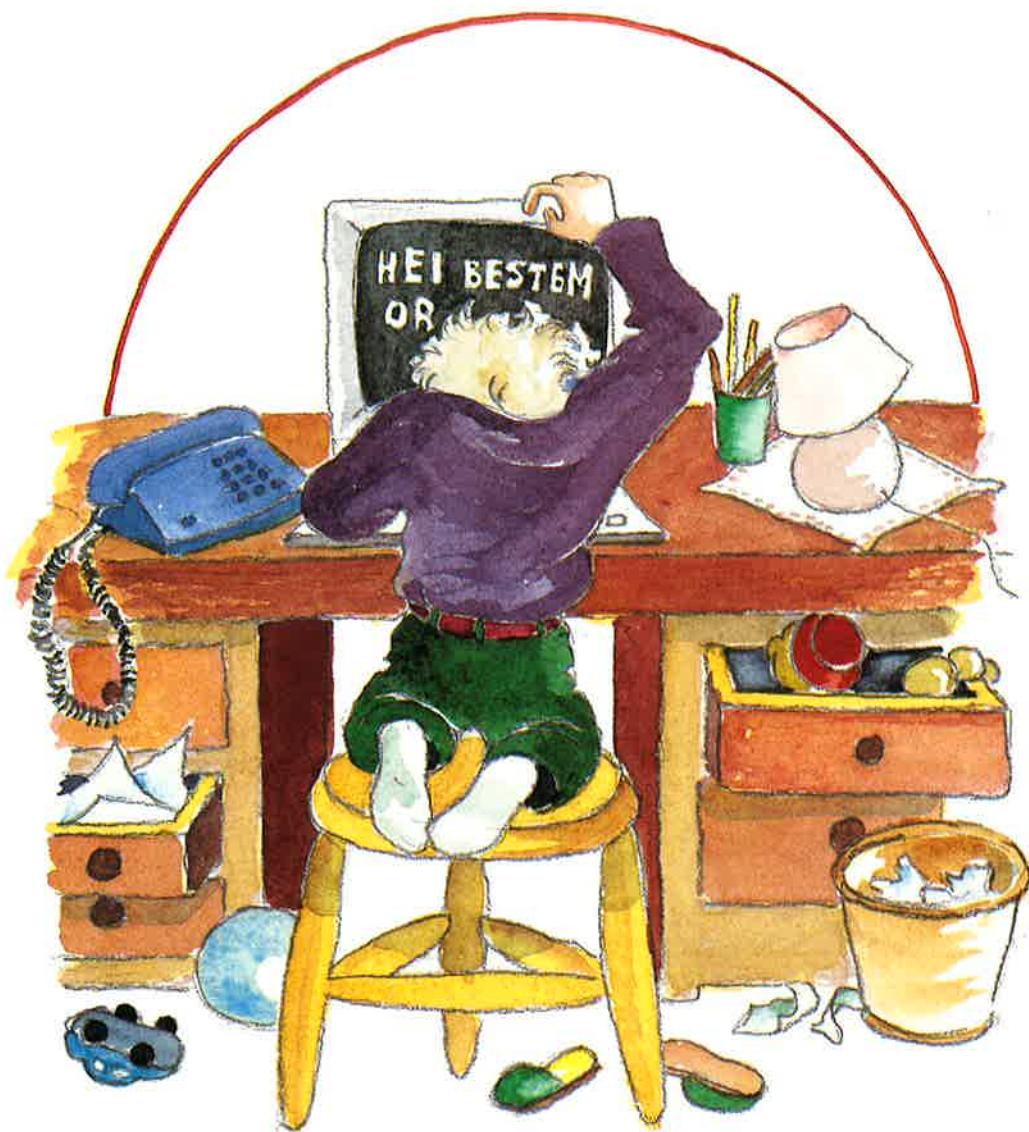
Så må hun løpe for å hente mor, for Hanna kan ikke lese.
Hun er jo bare tre år.

Hvis det er Adam som ringer, skjønner mor med en gang hvem det er. Adam skriver nemlig alltid KOM til slutt.
Han vet at han skal skrive * når han er ferdig, men han synes det er morsomt å skrive KOM. Det føles nesten som å hoppe opp og ned i en trapp.

Noen ganger er det Adam som kommer først til telefonen. Han er nysgjerrig på hvem det er som ringer. Av og til er det fars kamerat Bengt eller mors venninne Ylva. De vil aldri prate med Adam.

Men av og til er det bestemor som ringer. Hun skriver alltid: «Hei lille venn!» og da forstår Adam med en gang at det er bestemor. Han blir kjempeglad, og så prater de lenge sammen.

En dag da Adam og Hanna sitter og prater, blinker lampa som viser at telefonen ringer. Adam styrter bort for å se hvem det er som ringer. Han trykker på LINJE-knappen. Så skriver han: ADAM HER. KOM.

Da kommer det på skjermen: Hei lille venn!

Jippi!! Det er bestemor!

Adam leser for Hanna etter hvert som de skriver.....

ADAM HER. KOM

Hei lille venn. Det er bestemor.*

HEI BESTEMOR! KOM

Hvordan har du det?*

BRA!!!!!!KOM

Går det bra på skolen?*

JAAAAAAA. KAN JEG SOVE

HOS DEG PÅ LØRDAG? KOM

Ja, det kan du. Det er hyggelig.

Har du spurt mor og far?*

NEI, VENT LITT.....

FAR SIER OK. KOM

**Fint. Da sees vi på lørdag. Du kan komme til
middag. Pannekaker!**

Hils mor, far og Hanna! Skal hilse fra bestefar.

Klem og slutt.**

HEI HEI KLEM OG SL**

PENTIUM PROCESSOR

Adam tenker:- Å være hos bestemor og spise pannekaker,
det er det beste jeg vet!

STUDIEDAGEN

I Sverige har lærerne av og til noe som heter studiedag.

Når det er studiedag, får elevene fri.

I går var det studiedag på skolen min.

Læreren min ville lære mer matematikk.

Merkelig! Hun kan da matematikk!

Jeg visste ikke riktig hva jeg skulle gjøre på fridagen, men så kom jeg på at jeg ville bli med mor på jobben. Mor arbeider på et stort forlag der det blir laget kart fra forskjellige områder i verden. Hun tegner og maler kartene, og det må hun gjøre nøyaktig.

Jeg fikk lov til å hjelpe mor med å male havet blått.
Jeg malte i vei, men så var jeg så uheldig å male tre øyer
blå også. Det så ut som øyene hadde druknet!

Klokka tolv var det lunsj, og alle gikk til kantina. Der sto det bord og stoler på rekke og rad.

Mor og jeg gikk bort til et bord ved vinduet.

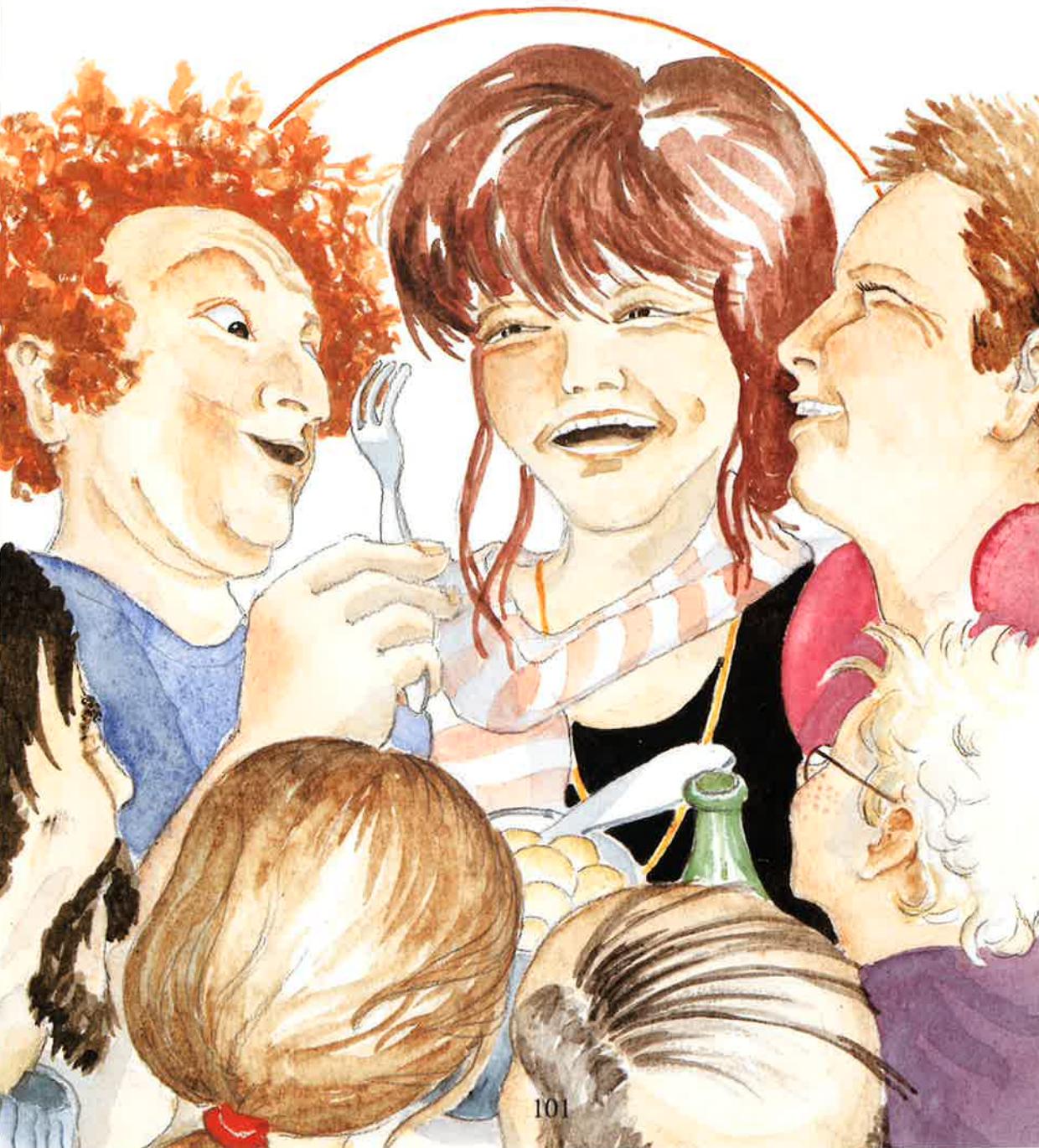
Gjett om jeg ble forbauset! Der satt jo kameraten til far, Bengt!

- Jobber du her? spurte jeg.

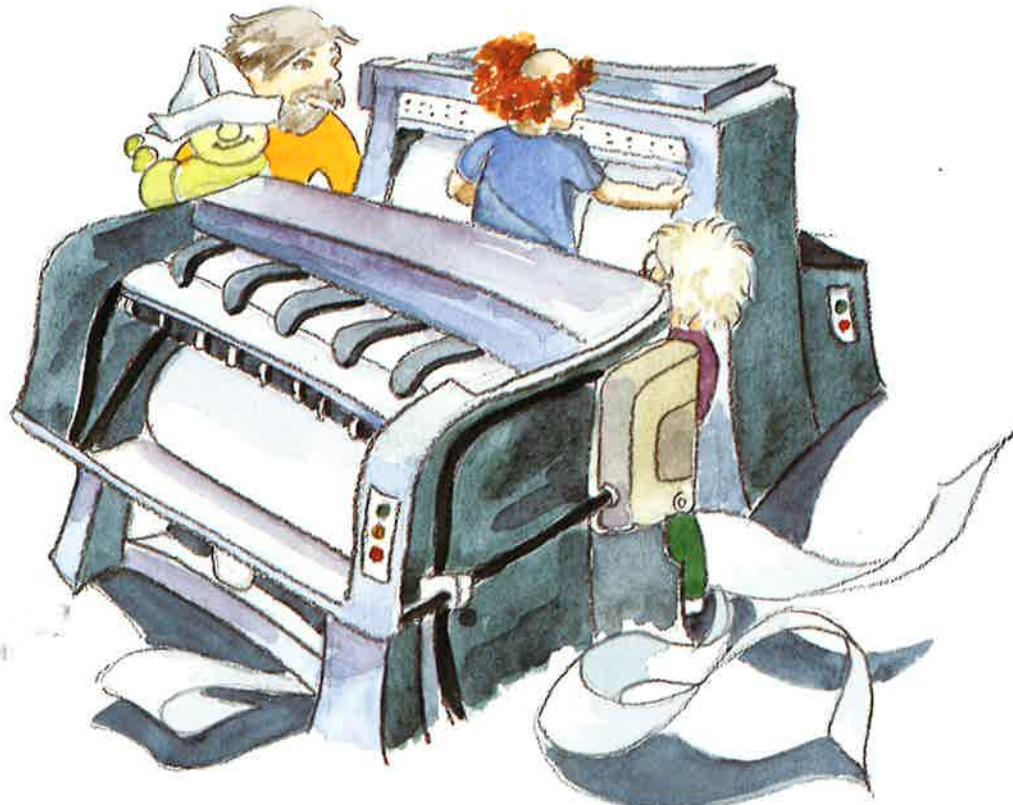
- Hei! Har vi så fin mann på besøk? sa Bengt.

Da ble jeg litt forlegen.

På forlaget jobber det rundt to hundre personer, men bare seks er døve. I lunsjen pleier de døve å sitte ved samme bord og prate. Den dagen fortalte Bengt en morsom historie, og alle lo godt. Jeg syntes det var så spennende å sitte og følge med på det de voksne pratet om.

Etter lunsj ble jeg med Bengt ned til trykkeriet. Han jobber der. Når mor har malt et kart ferdig, leveres det til Bengt for å trykkes.

I trykkeriet er det bare Bengt som er døv, alle de andre er hørende. De kan ikke tegnspråk, men de snakker veldig tydelig til Bengt, og han klarer å avlese dem.

Jeg prøvde også å oppfatte det de sa.

- Forstår du alt de sier? spurte jeg.

- Av og til går det greit, andre ganger er det veldig vanskelig.

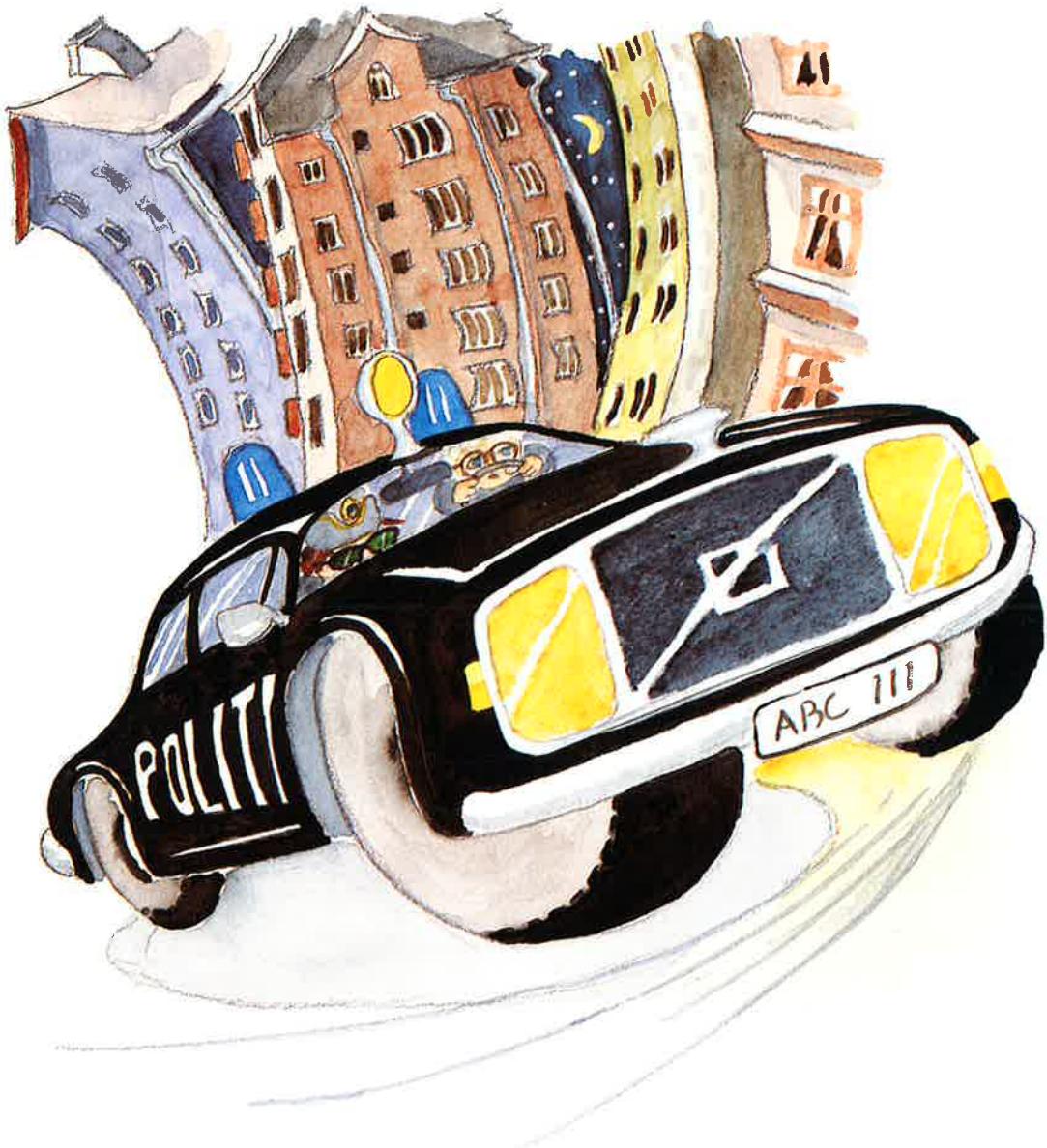
Da gidder jeg ikke å avlese mer, snur ryggen til og konsenterer meg om arbeidet, forklarte Bengt.

Da jeg kom hjem om kvelden, fortalte jeg far alt om trykkeriet
og om Bengt.

- Jasså, sa far. Kanskje du også vil jobbe på trykkeri når du blir stor, slik som Bengt?
- Nei, jeg skal bli politi! svarte jeg.

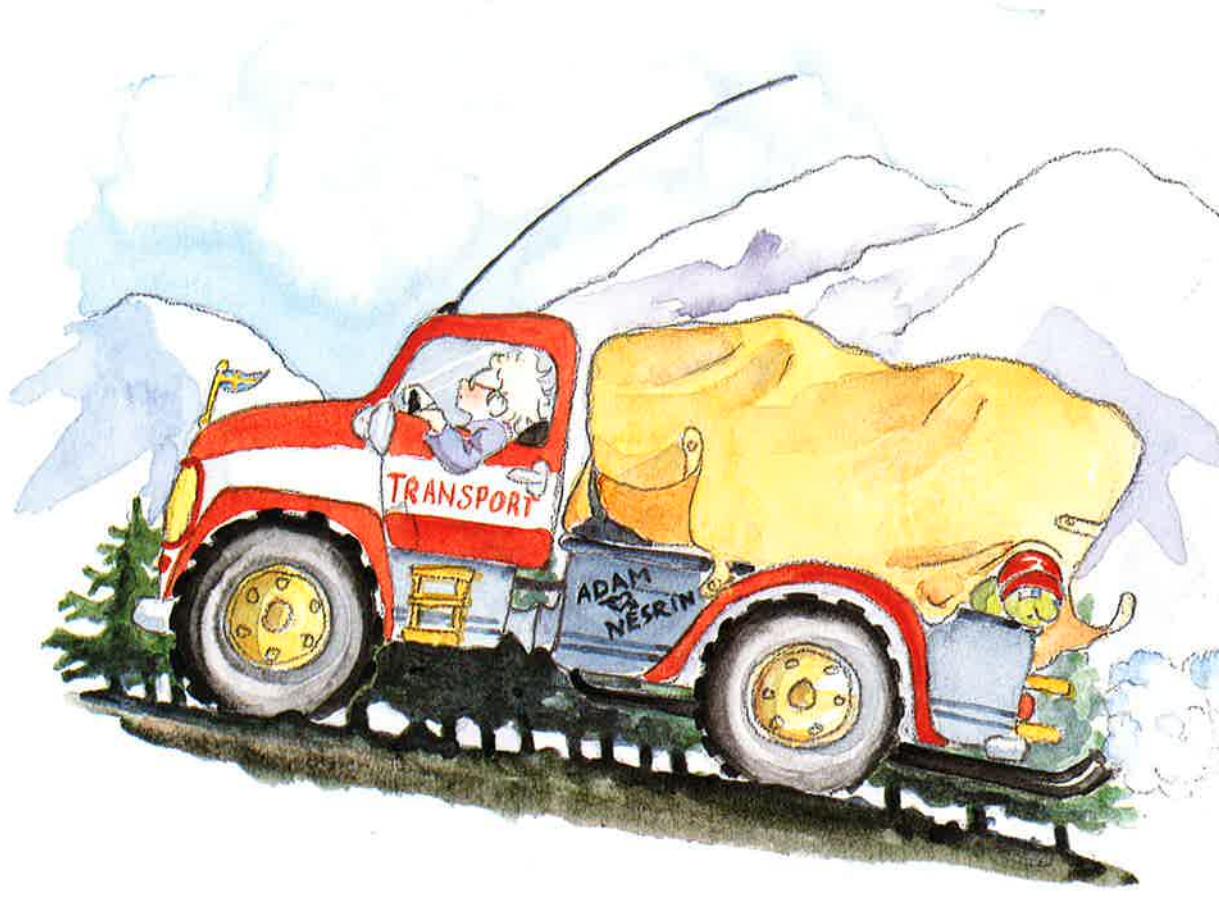
- Det er tøft å være politi, sa jeg. Da kan jeg kjøre med blålys, forfölge biler og fange tyver.

- Men hvis du fanger en tyv som ikke kan tegnspråk, hva gjør du da? spurte far.

- Det er ikke noe problem. Når jeg blir stor, har alle hørende lært tegnspråk, sa jeg.

Det trodde ikke far noe på.

Vi får vente og se. Kanskje jeg skal bli lastebilsjåfør i stedet.
Da kan jeg kjøre langt av gårde, helt til Tyrkia. Og Nesrin
kan være med, og så kan vi besøke bestemoren hennes.

ANNA ER TOLK

Mor har en kusine som heter Anna. Hun snakker flytende tegnspråk akkurat som mor. Da jeg var liten, trodde jeg at Anna var døv. Jeg ble veldig forbauset da jeg fikk vite at hun var hørende.

Anna jobber som tolk. Hun tolker på sykehus, skoler, fabrikker og mange andre steder. Av og til jobber hun på kveldene, og av og til jobber hun på søndager.

En gang da vi var hos legen, tolket Anna for mor og meg.
Vi var der fordi jeg hadde vondt i halsen.

Legen undersøkte meg. Han kikket ned i halsen min mens han pratet. Anna tolket.

- Gjør det vondt når du svelger? spurte han.

- Ja, hvis jeg spiser hardt brød, da gjør det vondt, svarte jeg. Anna tolket det til legen. Han tenkte litt og undersøkte halsen min en gang til.

Så pratet han med mor. Anna satt ved siden av og tolket.
Når legen sa noe, tolket Anna det til mor på tegnspråk.
Når mor sa noe, tolket Anna det til legen på talespråk.

Da vi var ferdige hos legen og skulle hjem, sa Anna:

- Jeg må skynde meg å gå, for jeg skal tolke et annet sted.
- Hvor da? spurte jeg nysgjerrig.
- Det kan jeg nok ikke si, for jeg har taushetsplikt. Ha det bra! sa Anna og før av gårde.

BLUPP KOMMER TILBAKE

Plutselig lyner det i ett sett så hele rommet blir lyst som om dagen! Og der, midt på gulvet, dukker det opp en liten, grønn mann! Hvem tror du det er?

Riktig, det er Blupp!

- Vil du bli med meg til månen? spør han.
- Ja! svarer jeg.

Blupp tar meg i hånda. Vi flyr ut gjennom vinduet og høyere og høyere opp. Husene under oss blir mindre og mindre. Jorda blir mindre og mindre. Vi flyr langt ut i det mørke verdensrommet. Det vrimer av stjerner. Fantastisk!

Månen kommer nærmere og nærmere. Nå lander vi! BUMS!
Jeg titter meg rundt. Det er jo små, grønne menn på alle kanter!
Og alle sammen ser helt like ut!

De grønne mennene kommer stormende mot meg. De klatrer opp på meg. En biter meg i tåa, noen drar meg i håret og en kryper inn i øret mitt. De kravler og kryper over hele meg!

Det er forferdelig ekkelt!

Jeg prøver å feie dem av meg med hendene.

Og jorda som er så langt unna! Jeg vil hjem! Men hvor er Blupp? Han er borte!

- Hvor er min Blupp? spør jeg.

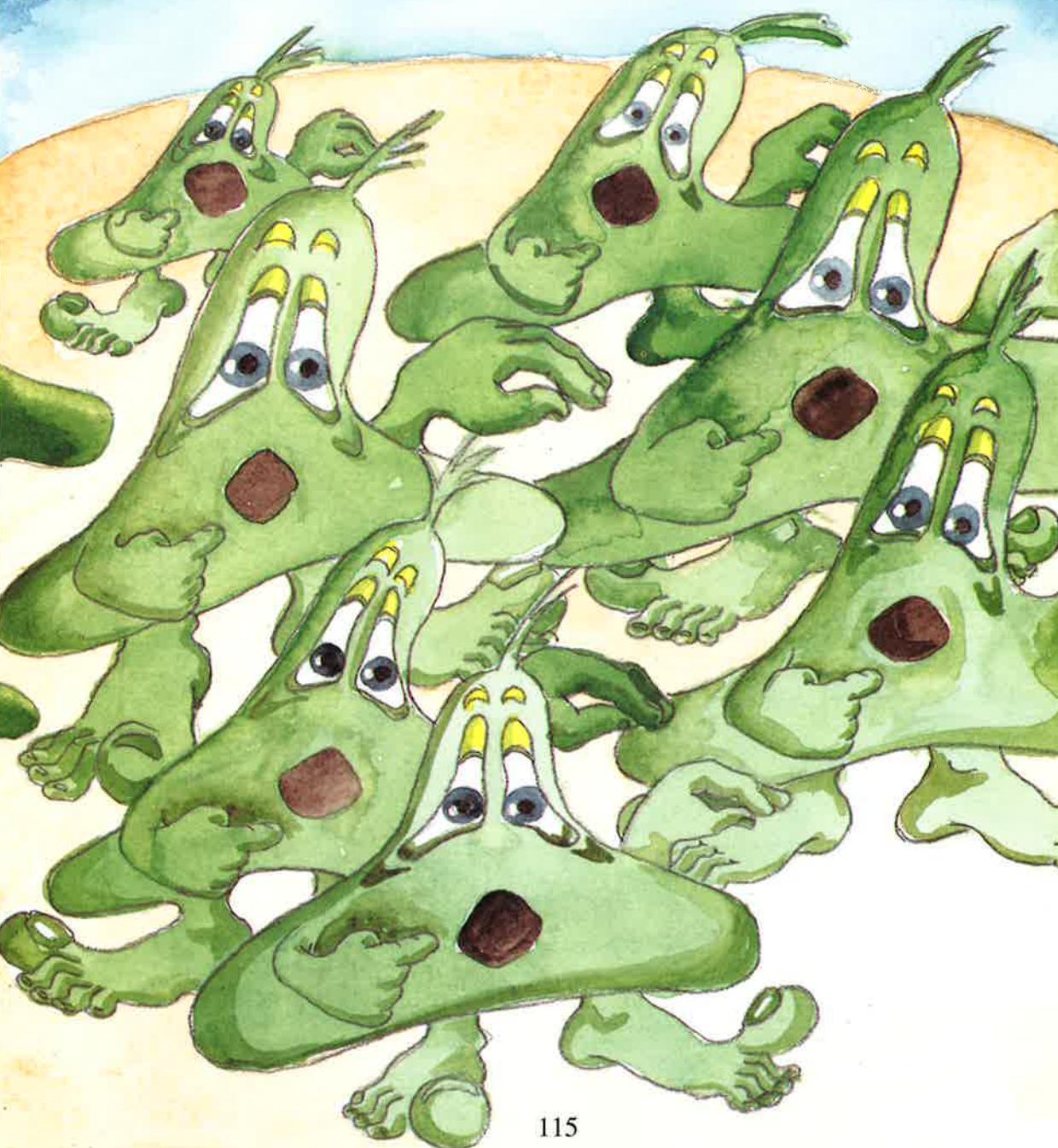

- Her! Det er jeg som er Blupp! sier en.

- Her! Det er jeg som er Blupp! sier en annen.

- Nei, nei! Hvor er **min** Blupp! roper jeg.

- Her! Her! Her! Det er jeg som er Blupp! roper alle i kor.
Jeg blir helt forvirret!
- Men hvor er **min egen** Blupp? spør jeg fortvilet. Jeg vil hjem!

- Men så hopp da vel! sier en liten grønn mann som har bitt seg fast i tåa mi.
- Ja! Hopp! Hopp! sier en annen også.

Javel, jeg får prøve da.
Jeg hopper....

....og flyr av gårde!
I stor fart suser jeg gjennom verdensrommet.

Jorda ser ut som en liten ball som blir større og større.
Husene kommer nærmere og nærmere.
- Hjelp! Jeg kan ikke bremse! Jeg tør ikke se! Nå kræsjer jeg!

- Au!

Jeg tør nesten ikke åpne øynene.

Men hvorfor ligger jeg her på gulvet?
Vet **du** hvorfor?

MAUR I BUKSENE

Calle synes det er vanskelig å sitte stille. Læreren spørker med ham. Hun sier:- Har du maur i buksene, eller?

Adam fryser på ryggen.

- Tenk om noen virkelig hadde maur i buksene, maur som kravlet og krøp over alt! Så ekkelt!

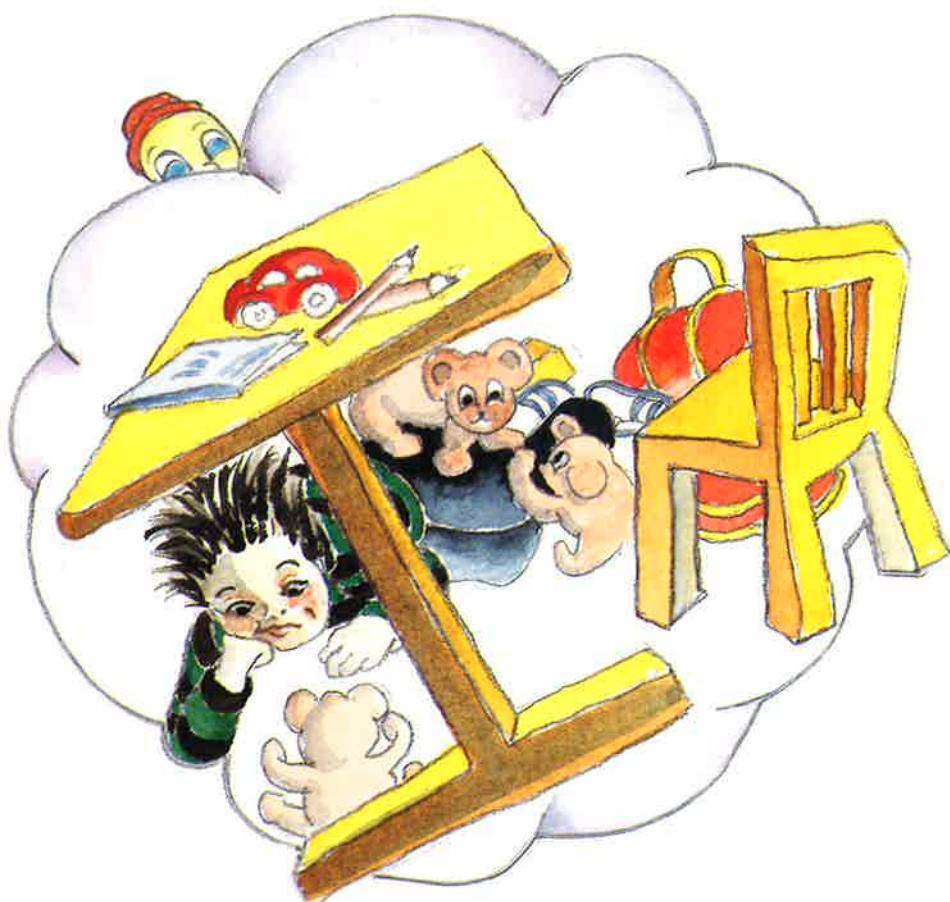

En dag satt vi elevene i halvsirkel på gulvet, mens læreren fortalte et eventyr om tre bjørner og en jente med gullhår.
Kjenner du det eventyret?

I det eventyret går jenta langt inn i skogen til hun kommer til et hus.
Inne i huset får hun øye på tre tallerkener, en stor, en mellomstor og en liten. Hun spiser litt av maten på den lille tallerkenen.
Så får hun øye på tre stoler, en stor, en mellomstor og en liten. Hun setter seg i den lille stolen. Da merker hun at hun er veldig trett.
Så får hun øye på tre senger, en stor, en mellomstor og en liten. Hun legger seg i den lille senga og sovner.

- Nå blir det spennende! sa læreren. Hva skjer når bjørnene kommer hjem?
Akkurat da oppdaget hun at Calle var borte.

- Hvor er Calle nå da? spurte hun irritert.
- Jeg vet hvor han er. Han ligger under bordet der borte, sa Per.
- Men Calle, har du maur i buksene nå igjen? spurte læreren.
- Før hadde jeg maur, men nå er det små bjørner som kravler rundt på meg, svarte Calle.

Da lo læreren.

- Det er nok best at du kommer tilbake og setter deg, for nå skal jeg fortelle om bjørnene som kommer hjem for å spise.

Så fortsatte læreren å fortelle:

De tre bjørnene kom hjem og oppdaget at noen hadde spist av maten på den lille tallerkenen. Hvem hadde gjort det?

Så oppdaget de at det lå noen og sov i den lille senga.

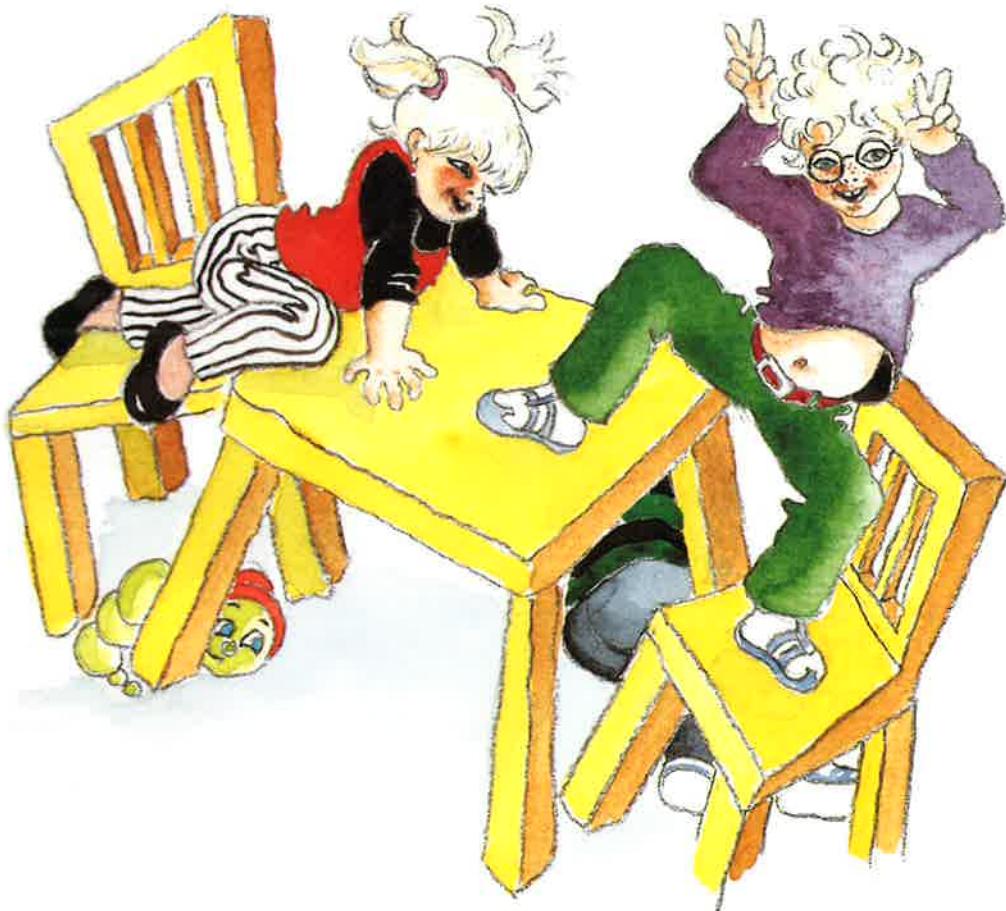
Hvem var det?

Bjørnene gikk bort og vekket jenta. Gullhår våknet og ble så redd at hun løp ut av huset og gjennom skogen og kom aldri mer tilbake.

Da eventyret var slutt, reiste Adam seg og spurte:

- Hvem har lyst til å leke hermeleken «Følg meg»?

Det ville alle.

Calle fikk være leder, og vi andre skulle følge etter ham.
Vi hoppet rundt på stoler og bord.
Nå behøvde ikke Calle å sitte stille mer. Nå kunne han
hoppe rundt som han ville.
Vi hadde det kjempegøy.

elsker

elsker ikke

elsker

elsker ikke

elsker!!!

CALLE, ADAM OG KJÆRLIGHETEN

Visste du at Calle er forelsket i Emma?
Men Emma vet altså ingen ting om det.

Calle er heldig, for han sitter ved siden av Emma i klasserommet.

I dag er det torsdag. Det er den beste dagen i uka, for da spiller vi teater i døveforeningen.

Vi er åtte barn i teatergruppa, og i dag skal Emma også begynne der.

I bussen på vei til døveforeningen sitter Calle og jeg litt bak Emma. Calle har tatt av seg ryggsekken og satt den på fanget. Da kan han prate med meg bak den, sånn litt i smug.

- Tror du at hun er forelsket i meg? spør Calle med små tegn bak ryggsekken.
- Hvem da? spør jeg ertende.
- Emma vel! svarer Calle.

Ante er leder for teatergruppa. Han kan nesten alt om teater, tror jeg.

Vi skal spille «Tornerose», du vet eventyret om jenta som stakk seg i fingeren på en torn, sovnet ogsov i hundre år.

- Hvem vil være Tornerose? spør Ante.

- Jeg vil! Jeg vil! sier Emma og rekker hånda ivrig i været.

Calle vil selvfølgelig spille prinsen. Da skal han nemlig få kysse prinsessen.

Jeg skal spille den onde heksa.

Vi begynner å spille. Jeg er en veldig ond og grusom heks. Emma er en veldig söt og fin prinsesse. Men Calle - han er en veldig nervøs prins.

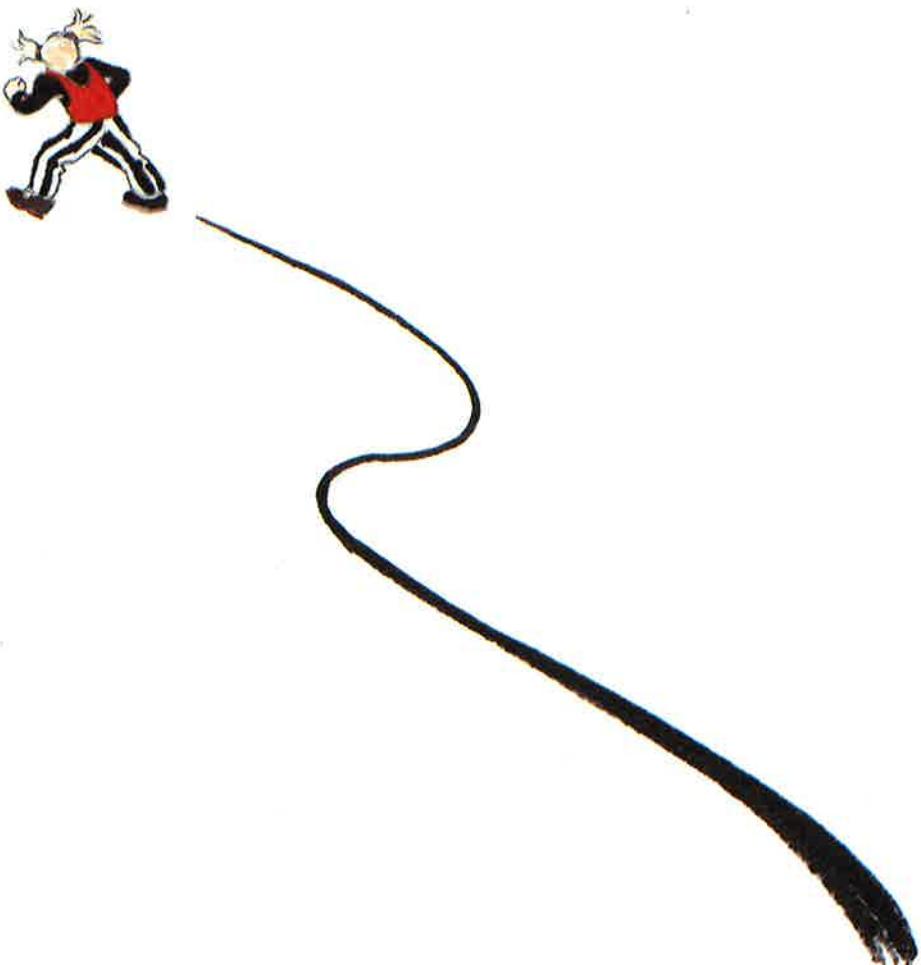
Alt han gjør blir feil. Først faller han av hesten. Så mister han sverdet. Til slutt snubler han og faller rett på Tornerose.

Emma blir pottesur. Hun vil ikke være med hvis Calle skal spille prinsen.

- Hvis en annen kan spille prinsen, blir jeg med, sier hun.

Etter teaterøvingen kommer Emma bort til meg og sier:
-Æsj, så dum Calle er! Men jeg liker deg, Adam. Når jeg skal sove, ligger jeg alltid og tenker på deg, og da klarer jeg ikke å sovne.

- Å, men jeg liker Nesrin best, sier jeg. Hun har så langt, svart, krøllete hår, og så er hun så kjempesøt.
Da blir Emma veldig fornærmet og går sin vei.

Calle har sett alt sammen.

- Jeg er ikke forelsket i Emma mer. Nå er jeg også forelsket i Nesrin, sier han.

- Greit, vi synes jo nesten alltid det samme, svarer jeg.
Men Nesrin vet ingen ting.

PÅ BONDEGÅRDEN

I dag skal hele klassen hjem til Calle. Vi tar plass i skolebussen.
Ante er sjåfør.

Calles familie bor på en bondegård. De har en hest som heter Brunen, tolv høner, to katter og femten sauер.

Faren til Calle heter Karl-Axel. Han er ikke så flink i tegnspråk, men han kan mye annet. Han kan kjøre traktor, ri og klippe sauер.

Faren til Calle spør om vi vil ri på Brunen. Det vil vi.

Brunen er egentlig en arbeidshest som skal dra tunge ting, men det går an å ri på ham også.

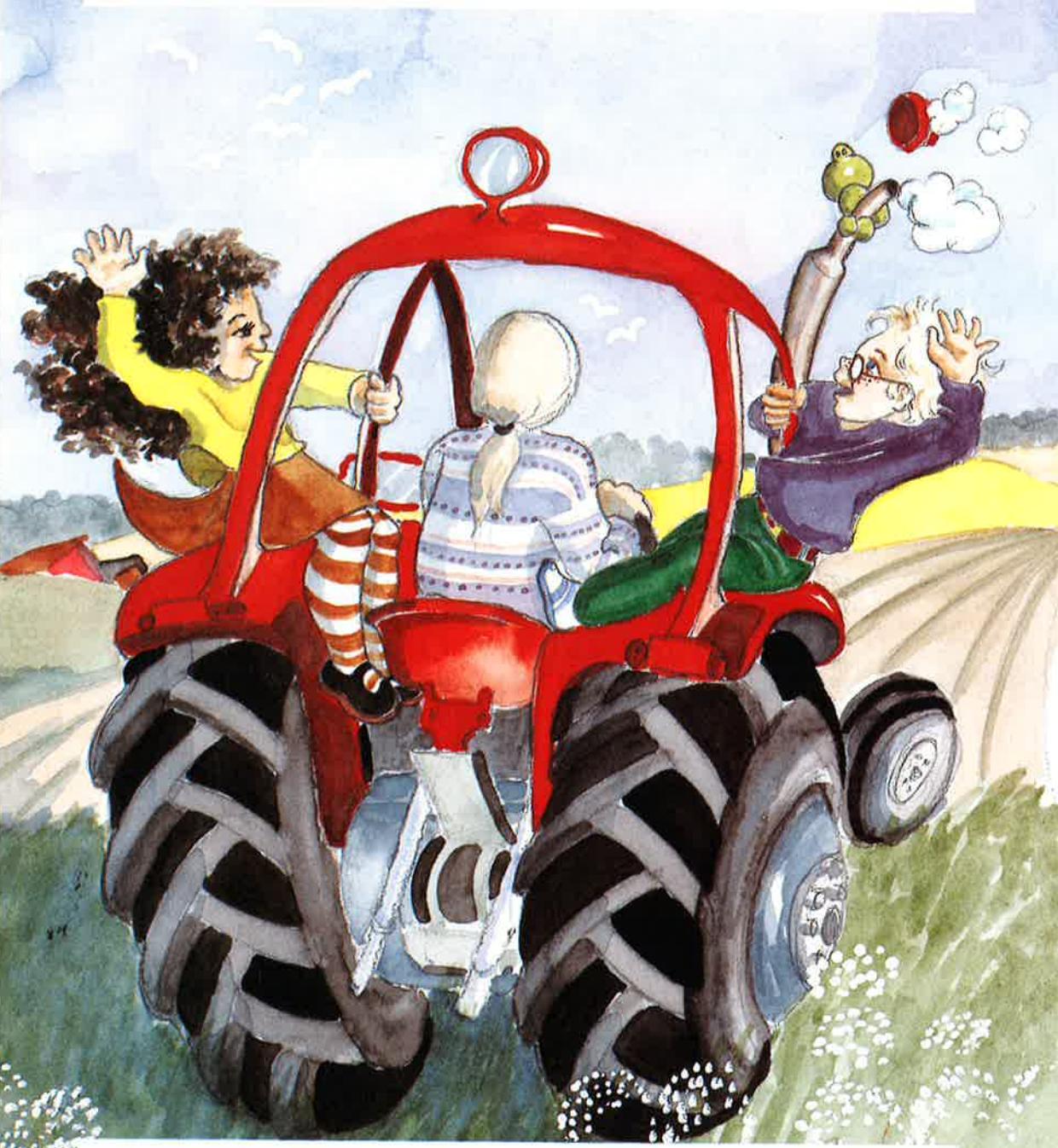
Faren til Calle hjelper meg opp.

Det er vanskelig å sitte på hesten. Jeg humper opp og ned så jeg nesten mister brillene.

Så kommer moren til Calle, Ingrid, kjørende på traktor.

- Vil dere sitte på? spør hun.

Det vil vi gjerne. Nesrin og jeg hopper opp på hver vår side av traktoren og moren kjører av gårde med oss.

Jeg sitter og titter på Nesrin. Så söt hun er! Jeg føler meg så lykkelig!

Jeg skulle gjerne ha bodd på en bondegård. Tenk å kunne kjøre traktor, ri, bade og alt mulig sånt!

- Har du lyst til å komme og bo her en uke i sommerferien? spør Calle.

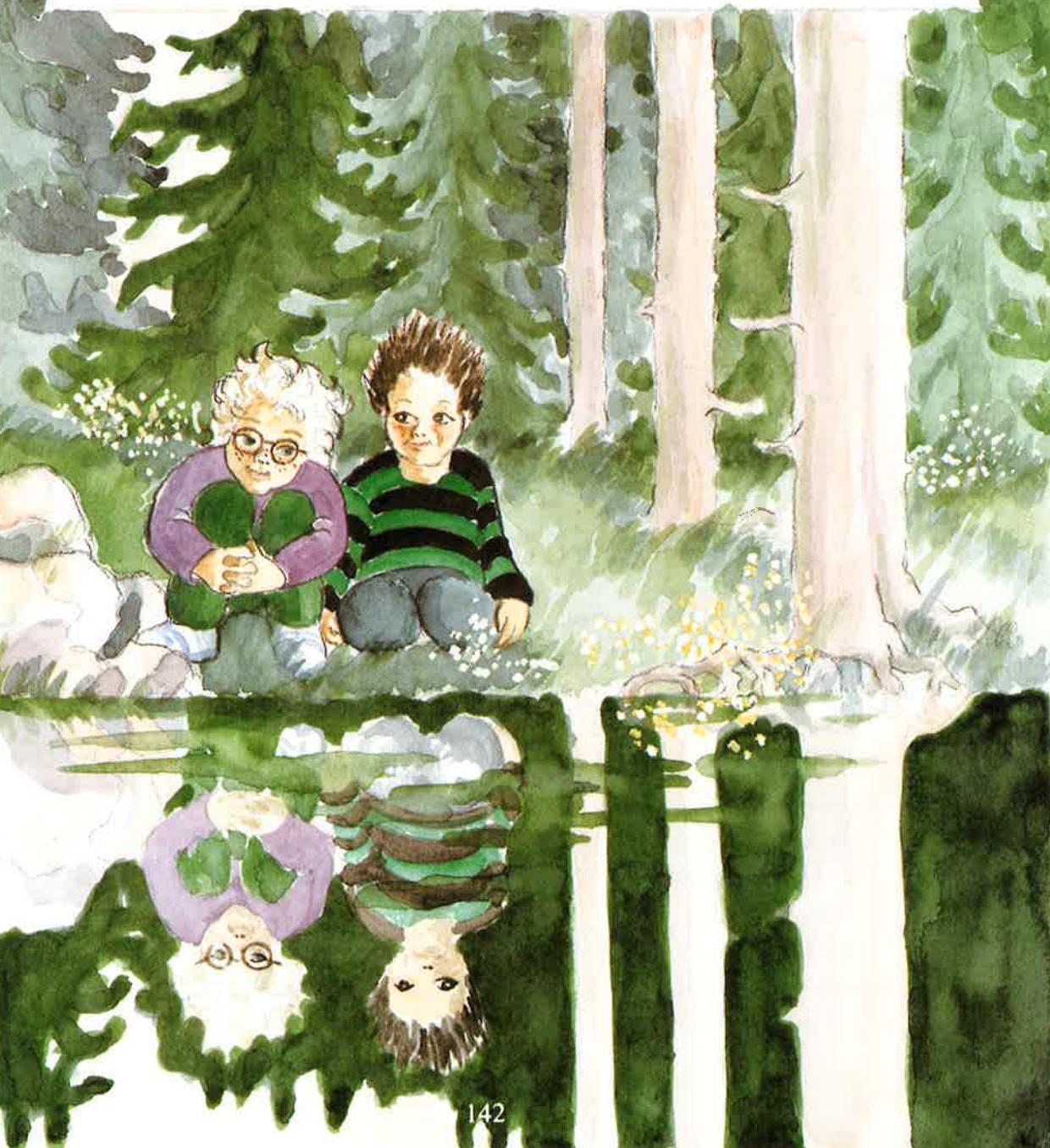
- Å ja, det vil jeg gjerne! svarer jeg glad.

- Får Adam komme og bli her en uke i sommerferien? spør Calle moren sin.

- Ja, gjerne, svarer hun. Av og til er det jo litt kjedelig for deg om sommeren, uten venner som kan tegnspråk. Det er fint hvis dere kan være sammen, prate og ha det moro.

Calle og jeg blir overlykkelege og hopper og danser ned til sjøen. Der setter vi oss og prater om alt vi skal gjøre i sommer. Vi skal kjøre traktor, bade hver dag og ri.
Så deilig det skal bli!

Å, det skulle vært sommerferie **nå!** sier jeg til Calle.

ISBN: 82-486-0025-4